

După trei ani în bătaia raidurilor aeriene

Mărturia unei românce care a învins în războiul din Siria

Îți port portul, dar tu nu te legi de ceea ce am învățat eu să cred. | PAGINILE 8-9

www.opiniastudenteasca.ro

/opiniaveche

telefon: (0746) 230 032

e-mail:redactia@opiniastudenteasca.ro

Planurile de viitor ale studenților se bat cap în cap

Una dintre organizații susține protestele, în timp ce cealaltă preferă „discuțiile civilizate”.

Fie că a fost prin acțiunile studenților sau nu, ministerul a luat câteva decizii de a suplimenta bugetul educației pe anul acesta. Însă cele 9,5% procente cu cât a crescut sînt departe de 6% din Produsul Intern Brut cît au cerut tinerii în stradă. Dacă este fezabil sau nu, asta încă nu pot spune nici ei sigur. Cer sprijinul societății și în același timp discuții civilizate. Afirmă că ligile s-au unit în viziuni deși acestea încă au filosofii diferite. Mișcările studențești din ultima perioadă nu se compară, într-adevăr, cu cele care scot sute de mii de tineri în alte țări europene. Însă, spre deosebire de alți ani, ceva a început să se miște. Studenții au strîns rîndurile și au ajuns cu toții la o singură concluzie: viitorul va arăta la fel dacă ceva nu se schimbă și schimbarea aceea trebuie să vină de la ei. | [citiți interviurile cu președinții ANOSR și UNSR în PAGINILE 8-9](#)

Mihai Dragoș și Sheila Abdulamit, președinții ANOSR și UNSR.

ACADEMIA DE GARDĂ

Subvențiile pentru cămine și cantine, cu 10 % mai mari

• majorarea este cuprinsă în bugetul Educației pe 2013. | [PAGINA 2](#)

PASTILA DE DUPĂ

Îmblînzitor cu experiență, caut turmă îmblînzitoare

• ne place ca pe cărțile noastre se vizită să scrie „șef”. Și nu contează unde. Șef de scară, la parcare din spatele blocului sau la raionul cu băuturi de la super-market. | [PAGINA 6](#)

CAP ÎN CAP

Ucraina se dezice de Europa

• situația țării este una conflictuală. Țara s-a rupt practic în două, iar protestele continuă de ambele părți. Însă decizia a fost luată: Ucraina nu va semna Acordul de Asociere. | [PAGINA 13](#)

HONORIS FĂRĂ CAUSA

Ministerul construiește un pod între absolvenți și angajatori

Săptămîna trecută a fost prezentată la Iași o inițiativă a Ministerului Educației de a integra pe piața muncii tinerii absolvenți. Proiectul constă într-o platformă online de joburi. | [PAGINA 5](#)

LUMEA PE JAR

Nouă vieți de celebritate? NU.

• Grumpy Cat este una dintre pisicile vedete care au ajuns cunoscute în toată lumea, datorită Internetului. | [PAGINA 4](#)

EDITORIAL

Universități vs. piața muncii (I)

Discuția despre absolvenții de facultăți și piața muncii e un subiect nesfîrșit de dezbateri îmbibate de clișee și prejudecăți. Electrocutează pe toată lumea cu sentimente de revoltă și scepticism, în virtutea unor opinii insurmontabile despre „cum ar trebui să stea lucrurile”. Deși încă nu se știe care ar trebui să fie natura relației *stat-Minister-universități-studenți-absolvenți-piața-muncii-particulari-stat*. Dacă e liniară sau dacă e un șir de bucle întortocheate. Dacă ar trebui să fie rigidă sau flexibilă. Însă, fiecare dintre părțile implicate manifestă nemulțumiri profund deznădăjduite.

Universitățile ar vrea să rămînă în turnul de fildeș (să insufle valori și maniere de gîndire), dar studenții le cer să coboare de acolo și să dea mîna cu partenerii economici, cîtă vreme beneficiază de sprijin financiar de la stat. Studenții ar dori ca o facultate să le asigure un loc de muncă după terminarea ei, dar se declară susținători ai capitalismului și ai libertății de a alege. Reprezentanții mediului economic vor absolvenți cu patalama, dar declară că ea nu valorează de fapt nimic. Statul parcă e sătul să dea, nu are de unde, reclamă autonomia universităților doar cînd îi convine și le pretinde să se descurce singure. Tot acest „conflict” reflectă că, de fapt, misiunea universităților românești s-a rătăcit în necesitatea de a răspunde unei nevoi pragmatice a celor care caută *diploma-ce-TREBUIE-să-le-asigure-un-loc-de-muncă-după-terminarea-facultății*, corelate cu o subfinanțare crasă și cu o ridicare de sprînceană din mediul privat. Discursul public este doldora de clișee care fac apel la „alinarea și adaptarea curriculumului cu cerințele de pe piața muncii”. Dar de fapt, sistemele funcționează compulsiv, fiecare componentă a sistemului depinde de alta, dar e pe cont propriu. Autonomie? Nu, deriziune.

Le putem reproșa universităților că habar nu au ce se întîmplă cu absolvenții lor. Că nu au sisteme de monitorizare

Laura PĂULEȚ
director

laura.paulet@gmail.com

bine puse la punct, că în afara unui chestionar pe care îi obligă pe studenți să-l completeze pentru a-și ridica diploma (și pe care aceștia în completează „la mișto” ca să scape mai repede) nu au niște studii coerente care să urmărească parcursul acestora. Nu se știe care specializări sînt păturoase și care nu, cîți ajung să se angajeze în domeniu și după cît timp. Nici nu mai vorbim de variabile specifice sau corelații între specificul programului de învățare, stilul didactic, raportul teorie-practică din activitatea de predare învățare și reușita pe piața muncii.

Cine are de suferit? „Copiiiăștia”, „viitorul țărișoarei”, care nu știu de ce mai fac facultatea, nu știu dacă o să conteze la ceva că o fac bine sau o fac prost. Care nu știu dacă ar trebui să stea cu mîinile la spate sau să iasă în stradă. Mai ales în contextul în care cele mai mari ramuri ale organizațiilor studențești sînt afiliate politic și servesc cuminte interesele „capului”. Unii le zic să șadă calm, alții să spargă. Unii că trebuie să se descurce singuri, alții că școala ar trebui să le servească aptitudini și oportunități. Și așa mediul academic a devenit o vînătoare de vrăjitoare. *Va urma.* ■

Mărirea subvenției va fi făcută de la 1 decembrie.

Subvențiile pentru cămine și cantine, cu 10 % mai mari

Majorarea este cuprinsă în bugetul Educației pe 2014.

de Paul ANDRICI | paul.andrici@yahoo.com

Subvenția acordată de la stat pentru cămine-cantine va fi mărită cu 10% de la 1 decembrie, după cum a anunțat Ministerul Educației Naționale, creștere ce este cuprinsă în bugetul Educației pe

vor fi folosite acestea depinde de fiecare universitate în parte. De exemplu, în campusul Tudor Vladimirescu din Iași 8% merg spre cantină pentru cheltuieli precum alimente, iar restul de 92% pe cămine.

țești Române (ANOSR) a desfășurat o serie de proteste prin care au cerut mărirea bugetului alocat pentru educație în 2014 cu 6% din Produsul Intern Brut. În urma acestora, Guvernul a mai anunțat pe lângă creșterea subvențiilor și acordarea unei măriti salariale cu

Guvernul a mai anunțat pe lângă creșterea subvențiilor și acordarea unei măriti salariale cu 10% pentru profesorii universitari și preuniversitari care au numai șase ani vechime în sistem

2014. Decizia a fost emisă în urma întâlnirii ministrului delegat pentru învățământ superior, cercetare științifică și dezvoltare tehnologică, Mihnea Costoiu, cu reprezentanții Uniunii Naționale a Studenților din România (UNSR) de pe 15 noiembrie.

„Era odată vorba că subvențiile vor crește cu 30%, și că felul în care

Prin aceste măriti vor crește puțin aceste procente, dar Politehnica se descurcă și cu bugetul actual”, a declarat Bogdan Budeanu, directorul Direcției de Servicii Studențești pe campusul universitar Tudor Vladimirescu din Iași.

Creșterile au fost anunțate la scurtă vreme după ce Asociația Națională a Organizațiilor Studen-

10% pentru profesorii universitari și preuniversitari care au numai șase ani vechime în sistem. De asemenea, medicii și farmaciștii rezidenți vor beneficia de o bursă de 670 de lei. Aceste majorări vor fi susținute prin creșterea bugetului alocat pentru educație de la 19,8 miliarde de lei la peste 22 de miliarde de lei. ■

OFF THE RECORD

Începutul Iadului alb

Conform prognozei meteo, de mine, autoritățile vor fi surprinse de ninsoari. Totuși, ca și anul trecut, plugurile vor avea grijă să treacă pe strada lui Nichita și vor uita de restul orașului. Sfatul nostru ar fi să se parcheze de pe acum o mașină de dezapezire la poarta primarului, nu de alta dar acuși începe perioada de curățare și toaletare a copacilor.

O, brad kitchos

Pe lângă decorațiunile atârinate pe fiecare stîlp, în fața Primăriei Municipiului Iași a fost pus și un brad de 18 metri, împodobit și gata să-și primească colindătorii. Ne întrebăm dacă în dimineața de 25 decembrie clericii și funcționarii primăriei își vor lua cadourile de sub bradul de pe Ștefan. La cât de cuminiți au fost sigur vor avea cadouri frumos împachetate, însă goale. La fel ca promisiunile lor.

Misiune impasibilă

Săptămîna trecută, 26 de studenți din anul I din Galați au fost arestați de jandarmi într-un parc. Au fost reținuți după ce la doi dintre ei au fost găsite pliculețe cu tutun „plasate” de niște complici. După sperietură bobocii au aflat că totul a făcut parte dintr-o farsă pregătită pentru Balul Bobocilor. Noi credem că jandarmii au ieșit mai curînd la agățat prospături, iar percheziția a fost doar o scuză.

Liceenii, viitori protectori ai mediului

La concurs s-au înscris peste 550 de elevi.

de Cătălina DOBROVICEANU

|dobroviceanu.catalina@yahoo.com

Peste 550 de elevi de liceu din zona Moldovei au participat la concursul de științe ingineresti „Academician Cristofor Simionescu”, organizat de Facultatea de Inginerie Chimică și Protecția Mediului de la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași. Competiția a avut loc sîmbătă, 23 noiembrie, la sediul facultății și s-a desfășurat sub forma unei probe scrise.

„Nu ne-am așteptat la o așa amploare a evenimentului, mizînd inițial pe un număr de 50-100 de participanți, fiind și prima ediție a concursului. Se pare însă că interesul pentru domeniul Inginerie Chimică revine în atenția tinerilor, ca o oportunitate cât se poate de consistentă pentru viitoarea lor carieră”, a afirmat prof. univ. dr. Nicolae Hurdac, prodecan al Facultății de Inginerie Chimică și Protecția Mediului. Elevii au fost însoțiți și de 100 de cadre didactice, care au putut coordona cel mult zece participanți.

„Modul în care au răspuns profesorii din mediul preuniversitar în raport cu acest eveniment a fost absolut impresionant, în unele școli deplasarea elevilor fiind suportată direct de cadrele didactice, care au făcut chetă pentru a-și putea trimite elevii la Iași”, a adăugat prof. univ. dr. Nicolae Hurdac. Liceenii au avut de rezolvat un test grilă cu 30 de întrebări, structurat pe două secțiuni: chimie și ingineria mediului. S-au acordat trei premii și o mențiune pentru fiecare clasă de liceu și pentru fiecare domeniu. Însă, în urma rezultatelor la secțiunea protecția mediului, obținute de elevii din clasa a X-a, au fost acordate șase premii I, toți aceștia obținînd punctajul maxim.

Aceasta este prima ediție a concursului și a fost organizată de Facultatea de Inginerie Chimică și Protecția Mediului în colaborare cu Inspectoratele Școlare Județene din Botoșani, Iași, Vaslui și Vrancea. ■

Cîștigătorii vor participa la faza națională a competiției.

Tinerii ingineri din Iași sînt mai aproape de Europa

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@gmail.com

Opt studenți de la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași (TUIAȘI) s-au calificat la faza națională a concursului anual EBEC. Etapa locală a competiției a avut loc pe 22 și pe 23 noiembrie, pe holul Facultății de Chimie Industrială a TUIAȘI, începînd cu ora 10.00 și a fost alcătuită din două probe, pentru fiecare fiind alocate patru ore.

La proba de Team Design, care constă în realizarea unui prototip din materiale neconvenționale ce îndeplinește anumite condiții de rezistență, stabilitate și mobilitate, studenții au avut de construit un pod mobil. Echipa cîștigătoare a fost formată din Diana Marcela Bejan, Ovidiu Stangaciu, Tomas Betiuc și Andrei Botezatu de la Facultatea de Construcții și Instalații. La a doua categorie, cea de Case Study ce presupune rezolvarea unei probleme din viața de zi cu zi, participanții „au avut de dezbătut o problemă de management. Au trebuit să explice ce ar face dacă ar fi la conducerea unei companii de transport aerian, în condițiile în care ar erupe un vulcan și trecerea prin acea zonă ar fi interzisă. Practic, au avut de găsit o soluție pentru ca pasagerii să ajungă la destinație”, a explicat Petru Rareș, membru BEST Iași. Echipa cîștigătoare la această secțiunea a fost formată din Victor Bojică, Radu Iulian Ilie, George Mocanu și Alexandru Florariu, de la Facultatea de Automatică și Calculatoare. Pe lângă premiile oferite de către sponsori, echipele clasate pe primul loc vor reprezenta Iașul la faza națională a competiției din Timișoara.

În cadrul EBEC au loc 85 de competiții locale, 13 faze regionale și o finală europeană. Concursul, care la nivel european se află la cea de-a IX-a ediție este organizat și în România pentru a cincea oară. Anul trecut o echipă de la TUIAȘI a ajuns pînă în ultima fază a competiției la categoria de Team Design. ■

Poliția, la vînătoare de vize în Copou

27 de tineri din campusurile studențești ale Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași au fost amendați cu cîte 40 de lei, pentru că nu aveau viza de flotant pe buletine. Măsurile au fost luate în urma unui control al poliției, care a avut loc vineri, 23 noiembrie.

În urma razei, s-a descoperit că 15 dintre studenți erau cazați în C4, alți șapte în C2 iar restul cinci în C1. Ei urmau cursurile la diferite facultăți ale Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași și au încercat să le explice polițiștilor lipsa vizei, motivînd că s-au cazat cu întîrziere și n-au avut suficient timp să-și depună formularele de cerere a schim-

bării reședinței pe buletine.

Razia forțelor de ordine a fost una neanunțată, fără prezența unui reprezentant al administrației campusului în echipele de control ale acestora. (P.A.)

Record de vizitatori la expoziția „Flori de Toamnă”

Expoziția „Flori de Toamnă” organizată de Grădina Botanică a adunat în perioada 20 octombrie - 17 noiembrie un număr de aproximativ 50.000 de vizitatori. La deschiderea evenimentului, în jur de 10.000 de persoane au vizitat expoziția. Aceasta se află la cea de-a 37-a ediție, iar stu-

denții de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” și copiii proveniți din mediul rural sau de la instituții de protecție socială au avut intrare liberă.

„Ne bucurăm de succesul expoziției, mai ales ținînd cont că Grădina Botanică a realizat această expoziție fără nici o cheltuială suplimentară, doar prin resurse proprii. Exponatele au aparținut exclusiv Grădinii, iar aranjamentul a fost realizat de către echipa noastră, prin reciclarea creativă a unor deșeuri de lemn și fier”, a declarat prof. univ. dr. Cătălin Tănase, directorul Grădinii Botanice.

În urmă cu doi ani, expoziția „Flori de Toamnă” a strîns în jur de 33.000 de oameni și în 2012 a fost vizitată de 36.000 de persoane. (P.A.)

La Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” bursele vor fi cu 100 de lei mai mici decât în 2012.

Studentii ieșeni, răsplătiți pentru activitățile sociale în campusuri

Bursele pentru munca în campus a tinerilor de la trei universități ieșene sînt, în medie, de 400 de lei.

de **Andrei MIHAI** | mihaicandrei@yahoo.com

La trei dintre cele cinci universități publice ieșene se acordă studenților burse pentru activități sociale în campus. Sumele alocate pentru acestea variază de la instituție la instituție, dar se calculează și în funcție de activitatea îndeplinită de tineri.

Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (UAIC) va acorda și anul acesta 11 burse pentru activități sociale în campus, însă cu 100 de lei mai mici, acestea revenind la valoarea lor din 2011. „Anul acesta, bursele pentru activitatea în campus vor fi mai mici, probabil vom putea da doar 400 de lei și nu 500 de lei cum a fost anul trecut bursa. Cu toate acestea, în ciuda dificultăților financiare, am făcut tot posibilul să le acordăm în continuare”, a declarat ing. Bogdan-E-

duard Pleșcan, director general administrativ al UAIC. Bursele acestea vor fi acordate separat de cele pentru activitatea la bibliotecile din cămine și pentru activitatea la cantină, pentru care s-au hotărât deja beneficiarii.

Dacă la „Cuza” noutatea din acest an este suma alocată pentru burse, la Universitatea Tehnică

uri. Pe fiecare proectorat s-au repartizat minimum doi studenți, care sînt la dispoziția proectorilor. De exemplu este un student care este intern la departamentul meu (n.r. Direcția de Servicii Studentești) și a făcut din octombrie pînă acum un chestionar despre serviciile cantinei. La departamentul de informatizare sînt în jur de cinci interni, iar la relații internaționale sînt doi”, a declarat Bog-

Brad” (USAMV) trebuie să depună dosare sociale. „USAMV acordă 13 burse pentru activități de înfrumusețare și curățenie în campus, pentru acestea studenții fiind nevoiți să lucreze 20 de ore pe săptămînă. Bursa este în valoare de aproximativ 400 de lei, în funcție de numărul de ore pe care studenții le vor face”, a declarat prof. univ. dr. Gheorghe Săvuță, proector responsabil cu probleme social-studentești la USAMV.

Activitățile în urma cărora tinerii vor putea primi bursele sînt diferite la fiecare universitate în parte. Printre acestea se numără protejarea și curățarea spațiilor verzi din jurul cămine-
lor și al universităților, editarea și redactarea unor reviste și broșuri, îmbunătățirea activităților administrative desfășurate în căminele studențești și în cantine, dar și implicarea în organizarea manifestărilor realizate de către universități. ■

La „Agronomie”, se acordă 13 burse pentru care tinerii trebuie să lucreze 20 de ore pe săptămînă.

„Gheorghe Asachi” din Iași (TUIAȘI) este pentru prima dată cînd studenții pot face internship-uri în cadrul proectoratelor instituției de învățămînt superior. „Avem 11 burse la cantină de 400 de lei și altele de 350 de lei pentru studenții care fac internship-

dan Budeanu, director al Direcției de Servicii Studentești de la TUIAȘI.

Ca să primească burse pentru activitățile din campus, studenții Universității de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la

Absolvenții de Drept de la „Cuza”, în top 3 al avocaților pe țară

de **Cătălina DOBROVICEANU** | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (UAIC) figurează pe locul al treilea într-un clasament privind numărul de absolvenți care au promovat examenul de intrare în avocatură, în sesiunea din septembrie. Statistica a fost făcută publică de Uniunea Națională a Barourilor din România, la mijlocul acestei luni.

Astfel, cei 82 de absolvenți de la UAIC reprezintă 10,54% din totalul celor 778 de candidați. „Este un procent bun. Însă trebuie avut în vedere că mulți absolvenți de la Drept sînt admiși la magistratură.

Oferta pentru juriști este destul de bogată și fiecare își alege opțiunile pe care le apreciază ca fiind cele mai bune pentru el. Dar este un rezultat bun, mai ales că împreună cu Universitatea București și Universitatea «Babeș-Bolyai» din Cluj-Napoca furnizăm mai bine de jumătate din totalul absolvenților”, a menționat prof. univ. dr. Tudorel Toader, decanul Facultății de Drept de la UAIC.

Pe primul loc s-a clasat Facultatea de Drept de la Universitatea București, cu 291 de candidați admiși, adică 37,40% din totalul can-

didaților, iar pe locul al doilea cea de la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, cu 134 de absolvenți. Însă, din cele 47 de instituții de învățămînt superior incluse în clasament, la 12 nu a fost admis nici un candidat. „Nu știm dacă de la facultățile respective au fost sau nu au fost candidați. Statistica spune că nu a fost nici un student admis, dar nu și cîți au participat”, a completat prof. univ. dr. Tudorel Toader.

La Facultatea de Drept de la UAIC au fost 340 de absolvenți ai cursurilor de licență, din promoția 2012-2013. ■

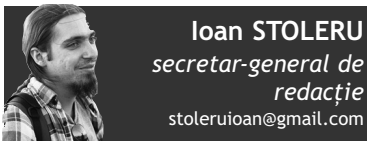
82 de studenți la Drept din Iași au susținut examenul de intrare în avocatură

ȘAH-MAT

Perna animalelor

La lansarea ultimei sale cărți în Iași, Adelin Petrișor a spus că, uitîndu-se la politicianii din România (înfiorător, inclusiv la cei tineri), își dă seama că mulți și-ar dori să ne vadă încolonați la înviorare dimineața, cîntînd „Deșteaptă-te, române!”. Cu alte cuvinte, să revenim la dictatură. Știu, pentru mulți pare exagerată afirmația, însă nu poate fi mai aproape de adevăr.

Un proiect de Ordin publicat pe site-ul Ministerului de Finanțe va permite inspectorilor Agenției Naționale pentru Administrare Fiscală să demareze verificări ale veniturilor persoanelor fizice inclusiv prin cercetări la domiciliu, pentru care cetățenii trebuie să permită accesul, riscînd altfel să fie verificați pe baza unui ordin judecătoresc. Da, ați citit bine, vor intra băieții de la Fisc peste voi în casă. Desigur, pe „ei” nu-i verifică mai nimeni, doar cîțiva jurnaliști înzestrați cu curaj și perseverență. Pe 18 noiembrie, Centrul de Investigații Media a publicat o anchetă în care arăta că șeful Fiscului, Gelu-Ștefan Diaconu, a omis să-și treacă în declarația de avere o firmă operată de soția sa împreună cu un *offshore* din Cipru legat de interesele lui Dan Radu Rușanu, președinte al Autorității de Supraveghere Financiară. Exact, cei care-i trimit pe băieți să vă întrebe de bani și sănătate. Cum mare parte din populație se informează doar de la Antena 3, mulți vor afla de aceste lucruri

Ioan STOLERU
secretar-general de
redacție
stoleruioan@gmail.com

de-abia cînd se vor trezi cu inspectorii la ușă (dacă trece proiectul care-n orice țară sănătoasă nici n-ar trebui lua în serios).

Duba cu surprize

Și pornirile securite nu apar doar în instituții de vîrf. Săptămîna trecută, cîțiva jandarmi gălățeni au săltat dintr-un parc 26 de studenți, le-au spus să-și închidă telefoanele mobile, i-au urcat în dube, i-au dus la sediu și i-au percheziționat, pe motiv că ar avea la ei substanțe interzise. „A fost o farsă”, au spus la sfîrșit, și aproape nimeni nu s-a scandalizat.

Atît multor politicieni, cît și celor din forțele de ordine, le-ar oferi o plăcere bolnavă să-și poată manifesta pornirile dictatoriale după placul inimii, fără ca cetățenii să aibă puterea să spună „pis”. Și noi stăm în casă, ne uităm la Românii au Talent, ne supărăm cînd pierde Steaua și ne batem unul pe celălalt pe spate dacă am ieșit într-o duminică să protestăm pentru ce e în trend săptămîna respectivă, în loc să ne informăm mai bine și să acționăm inteligent și eficient, mai ales în perioade electorale. Pînă una alta, vine 1 Decembrie, și Primăria dă în centru 7.500 de porții de fasole cu cîrnați, vin și țuică fiartă. #unișialivăm. ■

Cărți împrumutate cu un click

De la începutul lunii noiembrie, Biblioteca Central Universitară „Mihai Eminescu” (BCU) din Iași a lansat un nou serviciu prin intermediul căruia pot fi împrumutate cărți și ziare direct de site-ul bibliotecii. „Noul serviciu a apărut pentru a micșora timpii de așteptare și cozile. După o jumătate de oră de la comandă, cititorul o poate ridica în timp de 24 de ore”, a declarat Camelia Boca de la Departamentul de Marketing al BCU.

Serviciul online poate fi folosit de oricine de-

ține un cont pe site-ul bibliotecii, însă trebuie completată și o fișă personală cu datele permisului de bibliotecă. (P.A.)

Moldovenii din cinci colțuri ale lumii vor fi premiați

Studenții basarabeni care învață într-o altă țară vor putea participa la „Gala Studenților Originari din Republica Moldova” - Excelență Academică pentru Moldova, un concurs prin care vor fi premiați cinci studenți care învață în Statele Unite ale Americii, Canada și Europa.

Pentru a participa, studenții trebuie să completeze formularul de înscriere disponibil pe www.galastudentilor.md pînă la 1 decembrie, să redacteze o scrisoare de motivație, un CV și să obțină o scrisoare de recomandare. „Ne-am dorit ca premiul pentru cel mai bun student din Europa Centrală și de Est să rămînă la Iași, pentru că aici există peste 3300 de elevi și studenți. Tinerii trebuie să-și reamintească că ei sînt o preocupare constantă a Guvernului Republicii Moldova și că meritele lor sînt recunoscute”, a declarat Ion Coșer, consul al Republicii Moldova.

Pe 4 ianuarie va avea loc la Chișinău „Gala Studenților Originari din Republica Moldova”, care se află la prima ediție. (M.O.)

Nouă vieți de celebritate? **NU.**

Grumpy Cat este una dintre pisicile vedete care au ajuns cunoscute în toată lumea, datorită Internetului.

Majoritatea ar spune că o pisică e doar un animal de companie. Greșit. O pisică poate deveni într-o clipă un fenomen pe Internet, dacă știi să-i faci pozele care trebuie și să le postezi pe site-ul potrivit. Așa a făcut și Bryan Bundesen cu pisica surorii sale. Poate că dacă ar fi fost un animal obișnuit nu ar fi adunat atîția fani, însă din cauza unei afecțiuni, pisica este mult mai mică decît una de rasa ei și are mereu o față îmbufnată. Tardar Sauce, pentru că așa o cheamă, a ajuns din Ohio pe cîmile, tricourile și în bibliotecile din toată lumea. Însă nimeni nu o strigă așa. Toți îi zic pe numele de scenă: Grumpy Cat.

de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

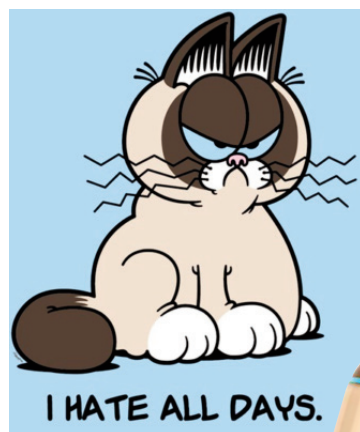
Imaginați-vă că există un Hollywood al animalelor. Gîndiți-vă la ele ca la niște celebri. Au un manager? Unul cu acte în regulă. Cîștigă bani? Zerouri peste zero-uri. Fani? Cu sutele de mii. Le vezi peste tot și toată lumea vorbește despre ele. În ultima vreme, s-a creat și un soi de cult al animalelor pe Internet, iar adepții au ajuns să îndrăgească pisici, cîini sau papagali vorbitori pe care nu i-au văzut niciodată în afara monitoarelor. Grumpy Cat (n.r. „grumpy”, în limba engleză înseamnă țințos) este una dintre noile vedete patrupede care a ajuns cunoscută în toată lumea.

O cafea morocănoasă, vă rog

Dar cum de a devenit Grumpy Cat un fenomen? Totul a început de la o poză pe Internet. Prin septembrie, în 2012, a apărut pe site-ul Reddit o imagine cu o pisică îmbufnată, trăsătură de la care și-a primit și porecla. Utilizatorii nu au crezut însă că fotografia este reală, așa că stăpîna patrupedului și frațele său au început să o filmeze și să facă publice materialele. În 36 de ore de la postare, numărul de vizualizări al primului videoclip pe YouTube a trecut de un milion. De cînd a început să devină din ce în ce mai cunoscută, Internetul a fost invadat cu imagini ale pisicii peste care au fost scrise mesaje inspirate de figura mereu nemulțumită. „M-

am distrat o dată, a fost îngrozitor” sau „NU” sînt unele dintre cele mai răspindite dintre mesaje. Deși pare țințosă, de fapt stăpîni spunea despre ea că este foarte drăgăstoașă. Nici n-ai crede că îi place să fie alintată și să toarcă.

N-a durat mult pînă ce Grumpy Cat a pus gheara pe Facebook, Twitter și Instagram. Și-a luat și un manager, cunoscut pentru colab-

care a văzut în ochii pisicii simbolul dolarului. Acum e un brand înregistrat, iar Grumpy Cat a devenit o afacere. Cum altfel ai putea cumpăra de pe site-ul oficial un sortiment de cafea, denumit „Grumpuccino”? Pentru aproape 50\$,

primești un pachet cu 12 sticle și un tricou. La început au fost magneți și cîni cu fața pisicii, dar cu timpul a apărut și o carte, din care se presupune că învățăm trucuri prin care să devenim îmbufnați. „Grumpy Cat: A Grumpy Book” a fost pe lista celor mai bine vîndute cărți în New York timp de o lună și a fost tradusă în limba germană, rusă și japoneză.

Chiar dacă urmează să fie și protagonista unui film, deja pisica a apărut în unele producții animate. Într-unul dintre acestea, difuzat la un post de televiziune american, Grumpy Cat s-a întrecut cu primul rege al îmbufnării, Garfield. „Crezi că ești singura pisică morocănoasă? Am fost un nesuferit dinainte să te naști.” Doar că vremea motanului portocaliu a trecut, iar acum coroana îi e purtată de un nou patruped, de data aceasta unul adevărat.

Pentru a promova imaginea Grumpy Cat, managerului și stăpînului nu li s-au părut îndeajuns cele 1,2 milioane de fani pe Facebook sau cei aproape 120.000 de followeri pe Twitter. Au adus-o la emisiuni televizate, au plimbat-o pe la Disneyland și au făcut-o protagonista unei reclame la mîncare de pisici. Fața morocă-

Știți că, în realitate, nu sînt deloc grumpy?

■ Grumpy Cat s-a născut în aprilie 2012.

■ prima imagine cu pisica a apărut pe Reddit în septembrie 2012.

■ în 24 de ore, a ajuns pe prima pagină a site-ului, cu aproape 25.000 de voturi.

■ în 36 de ore, primul videoclip cu Grumpy Cat de pe Youtube a avut peste un milion de vizualizări.

■ cartea costă aproximativ 10 \$, un tricou ajunge și la 25 \$.

■ s-au vîndut peste 100.000 de tricouri peste tot în lume.

noasă, care este de fapt marca Grumpy Cat, a apărut și pe coperta revistei americane „Direct Marketing News” drept unul dintre brand-urile care au acaparat industria marketing-ului în ultimul an.

Pisica a ajuns să prevestească și vremea, direct pe telefonul mobil. Una dintre aplicațiile disponibile pe site-ul oficial, care înregistrează un milion și jumătate de vizitatori unici pe lună, este „weather kitty” prin care, pe lîngă informații legate de starea vremii, primești și o imagine cu o pisică. Pînă și creatorul aplicației pentru smartphone-uri a recunoscut că „pisicile domină Internetul, așa că aceasta a fost o decizie logică”. Doar că, pentru a primi starea vremii de la Grumpy Cat trebuie să plătești 2 \$, întrucît versiunea este integrată într-o serie premium, spre deosebire de celelalte opțiuni care sînt gratuite. Totuși, nu ți s-a mai spus pînă acum că în fiecare zi „sînt 100% șanse de eșec”.

Autograf cu gheare

Prima apariție în public a pisicii, după ce a ajuns cunoscută pe Internet, a fost la Festivalul de Film și Muzică SXSW din Texas, de anul acesta. Atunci, vizitatorii au așteptat la coadă cu orele, pentru a o vedea și a face poze.

Unii dintre aceștia i-au întrebat pe stăpîni patrupedului dacă nu

cumva pisica a fost sedată, pentru că era foarte liniștită. Ațit de liniștită, încît aproape tot timpul a dormit.

Într-una din zilele festivalului, Grumpy Cat a reușit să îi eclipseze pe alți invitați. Deși regizorul Danny Boyle, producătorul filmului „Slumdog millionaire” care a cîștigat premiul Oscar, se afla la cîțiva metri de pisică, vizitatorii nici nu l-au observat, ci chiar au trecut pe lîngă el pentru a se încrunta în poze, alături de pisica lor preferată. O femeie a spus că a venit din Australia numai pentru a o vedea pe Grumpy Cat.

Chiar și așa, proprietarii pisicii au fost acuzați că își exploatează animalul de companie pentru a obține bani. Deși aceștia nu au spus concret ce profit obțin de pe urma Grumpy Cat, au recunoscut că nu au devenit milionari și nici nu au cîștigat într-atît încît să renunțe la locurile lor de muncă.

În schimb, Grumpy Cat nu a avut nimic de pierdut de pe urma faimei sale. Anul acesta, a obținut marele premiu la Internet Cat Video Festival, din Minnesota. Exact, există un festival al pisicilor celebre pe Internet, la care au participat 13.000 de oameni. Unii dintre ei s-au machiat astfel încît să semene cu felinele lor preferate, iar alții s-au costumat în unele. Te-ai întreba cine e, de fapt, stăpînul. Omul sau pisica? ■

Săptămîna trecută a fost prezentată la Iași o inițiativă a Ministerului Educației de a integra pe piața muncii tinerii absolvenți. Proiectul constă într-o platformă online de joburi, destinată exclusiv absolvenților, care implică deopotrivă universitățile și angajatorii și de pe urma căreia toate părțile implicate în proiect au ceva de câștigat. Dacă studenții își pot găsi un job, Ministerul poate realiza rapoarte despre situația învățămîntului din România, universitatea poate verifica mai îndeaproape ce se caută pe piața muncii și își poate îmbunătăți oferta educațională, în timp angajatorii pot face o căutare mai segmentată printre candidați.

Ministerul Educației construiește un pod între absolvenți și angajatori

Viitoarea platformă de joburi va fi disponibilă doar absolvenților.

„Universitatea nu trebuie privită ca un simplu furnizor de forță de muncă.”

de **Iulian BÎRZOI** | iulian.birzoi@gmail.com

Universitățile din România se confruntă cu două probleme majore legate de absolvenți. Una privește integrarea acestora pe piața muncii, iar a doua vizează lipsa datelor referitoare la ceea ce întîmplă cu studenții după ce termină facultatea.

mîntul superior și piața muncii. Concluziile vor ajuta Ministerul să determine starea privind inserția pe piața muncii a absolvenților prin colaborarea cu 50 de universități partenere din țară. „Eu cred că prin proiectul acesta inserția pe piața

de asemenea. În schimb, ce este important pentru studenți este ca unul dintre dumneavoastră să mă sune pe mine la Minister peste cîteva luni și să-mi spună că s-a înscris pe platformă, a văzut niște joburi și a aplicat la unele dintre ele. Pentru mine asta e important. Dincolo, restul rezultatelor sînt ale Ministerului, pentru ca banii pe care i-am investit să se întoarcă la noi” a declarat Laura Chira.

Universitatea, un furnizor de caractere

Totodată, dr. ing. Gheorghe Pleșu, membru al Consiliului director al Asociației Oamenilor de Afaceri din Iași a pus în discuție faptul că și studenții trebuie să depună un efort atunci cînd își caută ceva de lucru. Acesta trebuie să-și dorească să „devină cel mai bun în meseria lui. La ora actuală, bătaia pe piața muncii se dă în țările unde costurile pentru angajare sînt tot mai mici. Și atunci, noi trebuie să dăm ceea ce poate da mai bun poporul ăsta. Însă, în străinătate există un sistem care pune în valoare individul mai bine decît în România. De asta la noi pînă cînd o să funcționeze la nivel statal un astfel de sistem, studenții trebuie să fie foarte bine pregătiți”.

Ideea proiectului a venit după ce coordonatorii au vizitat universități din Austria, unde au consta-

tat că sistemul este unul mult mai simplu și bine pus la punct. Acolo, după ce fac mai multe stagii de practică, studenților le este garantat un loc de muncă. Astfel, se formează o relație directă între student, profesor și angajator. Cît despre situația din România, prof. univ. dr. ing. Neculai Seghedin, prorector responsabil cu activitatea didactică la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași (TUIAȘI) este de părere

Săptămîna trecută s-a încheiat oficial campania de promovare printre studenți, urmînd o alta pentru principalii angajatori.

că relația dintre absolvent și instituția la care a urmat cursurile este proastă. „Problema se pune în felul următor. Universitatea nu trebuie privită ca un simplu furnizor de forță de muncă, ci ca un furnizor de competențe și atitudini. De oameni care sînt altfel decît toți ceilalți din punct de vedere caracterial”, a subliniat prof. univ. dr. ing. Neculai Seghedin.

Un email cît un job

Nu oricine poate avea acces la platforma programului, singurii care se pot înregistra cu un cont fiind angajatorii care postează oferte de lucru. Cît despre studenți, aceștia pot intra doar dacă și-au terminat studiile anul acesta și au primit o invitație prin e-mail. Restul trebuie să aștepte tot un e-mail din partea universității de la care fac parte, prin care vor primi un cod de autentificare.

În momentul înregistrării, pentru a putea aplica la oferta de joburi

sau pentru a-și urca CV-ul pe site, studenții trebuie să completeze un chestionar cu aproximativ 30 de întrebări despre parcursul profesional sau așteptările pe care aceștia le au de la noul loc de muncă. Prin urmare, ei vor fi încadrați într-un „profil” care nu va fi util doar angajatorilor, ci și Ministerului care va putea ajunge la niște concluzii mai precise. De asemenea, coordonatorul proiectului spune că informațiile înscrise pe platformă sînt confidențiale, nefiind vizibile nici chiar pentru Minister. Rapoartele pe care le primește acesta au un caracter general, în care apar doar date și nu informații precum răspunsuri din chestionar sau identitatea studenților. Absolvenților din anii trecuți le-a fost promis și lor accesul la platformă, dar aceștia trebuie să meargă pînă la secretariatul facultății la care au învățat și să-și lase adresa de e-mail pentru a primi o invitație.

Săptămîna trecută s-a încheiat oficial campania de promovare între studenți, urmînd o alta pentru principalii angajatori din România. „O să mă întrebați probabil cu ce diferă portalul ăsta de E-Jobs sau altele. Noi am vrut să trecem prin universitate și să acordăm un gir absolvenților ei. Ea să fie conștientizată și să controleze cumva ce se întîmplă pe piața muncii”, a conchis Laura Chira.

A mai încercat în trecut Ministerul să insereze tinerii pe piața muncii, însă niciodată cu o abordare care să implice atît studenții și universitatea, cît și pe angajatori. Totodată, avînd în vedere că platforma este online, se așteaptă ca ideea proiectului să prindă la tineri, devenind probabil un instrument indispensabil pentru viața studentescă. Totuși, deocamdată nimeni nu a pomenit dacă există destule locuri de muncă pentru măcar 10% dintre absolvenți și nici ce se va întîmpla cînd va apărea adevărata sumă a șomerilor cu diplomă. ■

Platforma poate fi folosită ca un instrument de urmărire a absolvenților sau ca modalitate prin care poate verifica dacă ce se predă în prezent corespunde cu nevoile reale de pe piața muncii.

De aceea, în prezent, instituțiile de învățămînt superior caută forme de a păstra o legătură cît mai strînsă cu absolvenții lor. O inițiativă care să sprijine acest demers vine de la Ministerul Educației Naționale (MEN) care a creat o platformă online de joburi pentru absolvenți. Aceasta face parte dintr-un proiect POSDRU dezbătut încă din 2009, denumit „INSERT – Managementul corelării sistemului de învățămînt cu piața muncii”.

Pe lîngă ajutorul dat studenților în a-și găsi un loc de muncă, proiectul mai are în vedere și crearea unei baze de date care să funcționeze precum o punte între învăță-

muncii a devenit un efort de echipă. Ministerul, universitatea și absolventul împreună. Nu lăsăm studentul singur în jungla pieței muncii unde a dispărut specializarea pentru care el s-a format” a declarat Laura Chira, consilier pe afaceri europene la MEN.

De asemenea, pe termen lung Ministerul plănuiește să lase platforma în mîinile universităților, pentru ca acestea să o poată folosi ca un instrument de urmărire a absolvenților sau ca modalitate prin care poate verifica dacă ce se predă în prezent în amfiteatre corespunde cu nevoile reale de pe piața muncii. „Metodologiile acestea sînt importante pentru Minister. Rapoartele

Singurii care se pot înregistra la platformă sînt angajatorii care postează oferte de lucru.

Îmblînzitor cu experiență, caut turmă ascultătoare

Nu se știe sigur dacă am scăpat de spiritul de turmă, însă un alt răcnet începe să-și țeară existența în fibrele noastre. Nu-i o noutate că sîntem expeți în politică, femei și fotbal, iar mai nou, ne place ca pe cărțile noastre de vizită să scrie „șef”. Și nu contează unde. Șef de scară, la parcare din spatele blocului, în raionul cu băuturi de la supermarket, ori stăpîn peste hectarele de teren din Farmville, esențial e să ai în subordine pe cineva care să-ți asculte ordinele. Păcat însă că majoritatea subestimează ce-ar trebui să facă cu adevărat un lider și, urmînd exemplul lor, alții ajung să le ia locul. Doar că o fac și mai prost.

Mama boșilor e mereu gravidă

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@gmail.com

Un vechi proverb asiatic spune că o navă nu poate avea mai mulți căpitani. Din păcate, la cîteva mii de kilometri depărtare nimănui nu-i prea pare să-i pese de ce cred aceștia. De mici creștem cu mentalitatea că trebuie să ajungem foarte sus, în cel mai scurt timp posibil. Ne îmbarcăm într-o rachetă pe care scrie „șef”, aruncăm parașutele afară pentru un plus de avînt și sîntem mai unidirecționali decît un glonț de argint.

Pe drum scoatem cuțitele și topoarele afară și ne războim să o luăm înaintea celorlalți lăsînd fair-play-ul în seama sportului. Ce contează cîteva vînații și zgîrie-turi atunci cînd reușești să ajungi

la „căldurică”, pe scaunul directorului, așa cum mama ne pune a-maginar încă din fașă. Trist e că la noi, deseori atunci cînd o astfel de persoană ajunge în cele din urmă la conducere, uită faptul că căpitanul este ultimul ce trebuie să părăsească vasul și nu să-l vîndă pirăților pentru o valiză plină cu bani.

Asta probabil pentru că de multe ori, din exterior imaginea este una deformată. Ce trebuie șeful să facă e să țipe de colo-colo, să semneze niște hîrtoage, să iasă la un pahar cu partenerii de afaceri și gata, are cardul plin cu bani. Sau mai e cealalt clișeu, că în preajma unei probleme mai dificile, liderul trebuie să-și echipeze armu-

ra aurie și să rezolve totul cu o simplă bătaie din palme. Ah, iar dacă salariul meu scade, e din cauza că directorul are nevoie de niște bani în plus să-și cumpere un Ferrari, și nu din cauza producției. Totuși, adevărat tragic este atunci cînd ultima afirmație nu mai e chiar o glumă.

Eu încă aștept ziua în care vom lăsa imaginea de ansamblu deoparte și vom realiza că fiecare bucăciță din puzzle e importantă, asemenea unei vene din corpul uman. Desigur, e normal și să îți dorești să ajungi undeva și să-ți placă ce faci, nu să dai la mătură toată viața și să fii mulțumit. Dar totuși, un regat cu mai mulți regi se des-tramă singur, din interior. ■

Așii dintre așternuturi

de Ana SIPOȘ | anasipos@yahoo.com

Îți place. Îți place mult de tot să o domini și să o faci pe șeful cu ea. Îți dă un sentiment liniștitor, să știi că tu ești ăla care e capabil să țină friele în mînă. Mai ești și bun al naibii și știi asta. Știi să o atingi, să o frămînti și să o întorci pe toate părțile în cel mai năucitor mod posibil. Profiți mult de faptul că te știi bun și nu o lași niciodată să uite asta. Asta ești tu. Simplu, dar nemaipomenit de eficient.

Îi place. Altfel nu s-ar trezi așa obosită și boțită în fiecare dimineață. Nu ar arăta atît de epuizată și stoarsă de toată energia, așa trîntită pe o parte la marginea patului cum stă. Doar cînd o vezi, în goli-ciunea și simplitatea ei, ți se trezesc amintirile din nopțile trecute, cînd în momentele de luciditate îți veneai în fire și încercai să îți dai seama unde te afli, ud learcă de îți puteai storce tricoul de pe tine fără

nici un fel de probleme. Și doar pe ea o vrei să te încălzească atunci cînd te cuprinde cîte un tremurici. Doar cu ea vrei să te pierzi între cearșafuri și să nu mai știi de tine.

Că veni vorba de ele. De cearșafuri. Ele vă sunt singurii martori. Părtaș și vinovate în aceeași măsură. Măcar de ar avea gură să strige. Că voi vă consumați povestea pe tăcute și pe nesimțite, într-un ego-ism greu de înțeles.

O domini clar. Sau cel puțin așa crezi. Că ți-e supusă. Că ești stăpînul ei. Că o ai la picioarele tale și că faci ce vrei din ea. Spune-i cum vrei. Ești liber să visezi la asta. Oricum ea e numai a ta, devreme ce te la-să să o joci cum vrei și nu ți se împotrivesc niciodată. Recunoaște însă. E doar un joc de suprafață cu care te păcălești singur. Ea te domină de cele mai multe ori. Căci în definitiv, ce alt rol mai bun poate avea o biată plapumă, dacă nu să te învăluiească pe toate părțile. ■

”

Ce contează cîteva vînații și zîrieturi atunci cînd reușești să ajungi la „căldurică”, pe scaunul directorului, așa cum mama ne vedea încă din fașă. Trist e că la noi se uită că căpitanul e ultimul care trebuie să părăsească nava

Cu lecția-nvățată

de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

- Ce vrei să te faci cînd ai să fii mare?
- Șef.

Mircea e un băiat inteligent. Așa i s-a spus de mic și de-a lungul anilor i s-a tot repetat pînă a băgat bine la cap. Mircea o să ajungă un om important, cu o carieră de invidiat și cu mulți bani.

Acum își caută de lucru. De dimineață tot scrie în CV-ul ăla, de parcă ar avea 50 de ani vechime. Să nu cumva să uite vreo calitate, vreun job pe care l-a avut sau să greșească vreo literă la cît de bine vorbește el limbi străine. A trecut toate diplomele pe care le-a primit la școală, ca să arate că de mic a fost studios. La facultate nu a mai avut timp de premii, acolo a învățat lucruri care să-l ajute în viață. Cum să se descurce cu invidioșii, cum să conducă o echipă și cum să își pregătească un discurs în public. E foarte bun la asta. N-are trac, pare sigur pe el, de parcă ar fi fost făcut să fie plăcut de oameni. Ar putea trece și asta în CV, poate l-ar ajuta. Deja a scris că e sociabil, își face prieteni ușor, se descurcă în condiții de stres și e un bun coordonator de echipe.

La experiență are dubii. Pentru ce vrea el să se angajeze, nu prea a e-xersat. Poate totuși nu o să se observe prea tare la interviu, o să încerce să pară sigur pe el, se pricepe la asta. Cînd va fi întrebat de ce crede că este potrivit pentru post, o să zică răspicat: „m-am născut pentru asta!”. Nu degeaba a crescut cu vorba asta în minte, de a ajuns să o spună ca pe-un crez.

Cu ațtea pe cap, nici nu și-a dat seama cînd a ajuns la firma unde vrea să se angajeze. Intră în birou încrezător, își știe discursul, nu are emoții.

- Ce post credeți că vi se potrivește?
- Cel de șef! ■

Orbit cu pulbere de stele

de Paul ANDRICI | paul.andrici@yahoo.com

Este o vorbă că un geniu se naște o dată la o alienare planetară a tuturor corpurilor cerești din sistemul nostru solar, iar raza ce coboară printre nori peste mama viitorului talent muzical, artistic, tehnologic sau bucătăresc o evidențiază învelind-o într-o strălucire divină.

Îi vezi cum învîrt, înnoadă și deznoadă.

Da, este foarte stupidă această descriere, însă la fel de bine s-ar putea concepe un geniu. Sau un șef, ori următorul model literar sau filozofic. Cînd îi vezi cum învîrt, înnoadă și deznoadă domeniile în care se simt ca acasă, parcă nu-ți vine să crezi că un astfel de om nu s-a născut cu o stea ocrotitoare deasupra capului, și pătutul în care a fost pus era acoperit cu praf magic. Dar astea sînt pînă la

urmă doar basme prin care îi explici mai ușor plodului de ce Ion din banca de alături are note mai mari, sau este mai popular decît el. E greu să-i explici că de fapt poate studiaza mai mult, sau părinții lui sînt mai aspri și-l țin toată ziua cu fața în cărți. Ori faptul că pur și simplu știe cum să abordeze oamenii, ce să le spună pentru a-i atrage în cercul său.

Nu ai cum să te naști astfel, poate sînt tendințe sau mici semne dar nimic mai mult decît atît, orice fel de geniu sau șef se formează, este modelat de viața sa. Așadar degeaba poate că simțim o oarecare ură și gelozie pentru acești oameni, dar totul devine mai simplu și clar cînd ajungi să-i înțelegi. Poate vedem și alte straturi decît cele de la suprafață, și poate că n-o să mai avem nevoie nici de ochelarii rozalii prin care percem aiurea lumea înconjurătoare. Măcar atît. ■

Chiar dacă am îmbătrânit, am vrut să ne mai reamintim o dată cum e să te pierzi pe holurile universității căutând sălile de curs. Însă cum timp nu prea avem, ne-am luat hainele cele bune și am dat fuga printre boboci încercând să-i convingem că în seara următoare oricum nimeni nu-și va mai aminti cine a ieșit miss.

Noaptea în care se nasc studențiile

La balul bobocilor, toată lumea are 20 de ani.

De la balcon, acțiunea se vede mai bine.

Pantofii tot pierduți au rămas.

Cenușăreasa sportivă

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@yahoo.com

Din spatele scenei fișnesc în fața juraților cinci băieți îmbrăcați la patru ace, care încearcă să imite mișcările unor bărbați sexy pe melodia Oliver Twist a celor de la D'Banj. Fetele care îi privesc de la balconul clubului Skye tipă entuziasmate și aproape fluieră atunci când mâinile și picioarele lor se agită tot mai îndrăzneț. Sub luminile colorate care se mișcă amețitor în toate direcțiile, crinolinelor fetelor care apar pe scenă pe melodia Single Ladies se unduiesc și atrag atenția partenerilor care le prind de mijloc. Balul Facultății de Educație Fizică și Sport este prezentat ca o desprindere dintr-un basm cu prinți și prințese și nu dintr-o poveste cu atleți și sportivi. Te simți însă ca la o primă întâlnire, în care fiecare dintre parteneri încearcă să îl impresioneze pe celălalt cu ceea ce știe să facă.

Proba de aptitudini trezește în mintea fetelor ideea de competiție, trecând dincolo de clasicul cântat sau dansat. Îmbrăcată în kimono de culoare albastră, una dintre concurente arată partenerului ei că artele marțiale pot fi considerate mișcări elegante. Este completată de o rivală de a sa care dansează din buric în stil oriental, aruncând ocheade partenerului său din spatele cortinei. Răspunsul acestuia este un moment de scrimă artistică, deghizat în muschetar sau un număr de jonglerii cu o minge aruncată din public. Pentru că etapa de cucerire

presupune cunoașterea cât mai aprofundată a celui de lângă tine, pe o măsută care este împinsă discret de doi băieți sînt așezați cinci pantofi diferiți, ai concurenților. Iar partenerii lor trebuie să ghicească care dintre cele întinse acolo îi aparține parteneriei. „Cine nu ghicește are două...întrebări, ce credeați?” spune amuzat prezentatorul așteptînd o aprobare care să-i dea curaj din partea fetelor.

În schimb, ele chicotesc analizîndu-și din ochi pantoful și sperînd să se transforme măcar pentru cîteva clipe în Cenușărese. Și pentru că doar unul dintre ei reușește să își închipuie în care pantof ar încăpea piciorul parteneriei, ceilalți rămîn în dreapta prezentatorului care îi chinuie cu întrebări ce le transformă culoarea obrazului în tran-dafiriu. „De ce piinea este la genul feminin, iar cozonacul la masculin?”, întreabă prezentatorul, însă este acoperit de publicul care rîde cu mâinile atîrnate peste balustradă. „Cozonacul are rahat, de asta”, răspunde unul dintre concurenți, fiind completat de chiclele complice ale fetelor din public și de șuierăturile băieților care strigă „pentru că are ouă mă, ouă.” Proba cunoașterii ne-a convins că băieții nu-și cunosc parteneriele îndeajuns și că tot prin mînuirea armelor albe precum spada și sabia reușești să o cucerești. Asta dacă și ea îți răspunde cu un dans din buric. ■

Don Corleone la psiholog

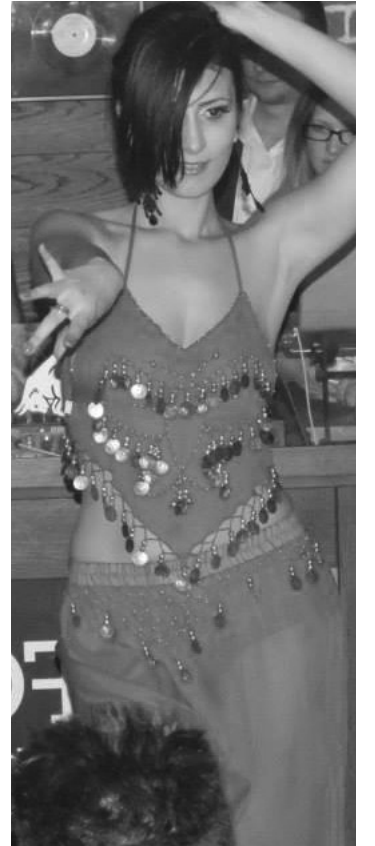
de Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

Nu a fost nimeni din '60? Hai, vreun '80, '90? Cum, toți din 2013? Se pare că la balul bobocilor de la Facultatea de Psihologie am fost neascultători, pentru că nu prea am respectat dresscode-ul de pe invitație. Două-trei fete au venit îmbrăcate în rochii cu buline, la care au asortat mănuși pînă la coate, însă s-au pierdut în mulțimea de tineri care au umplut Oxford Pub miercuri seară.

Cel puțin, concurenții la titlul de miss și mister boboc i-au adus pe scenă pe James Bond și pe Don Corleone și ne-au arătat ce înseamnă o coregrafie disco sau cum se dansează rock 'n roll. Ba chiar am aflat și de ce în Sicilia nu sînt martori ai lui Iehova,

„Sînt Lucian, dar mi se spune Luke pentru că forța e cu mine.” Nu prea a convins publicul, căci dinspre un grup de fete răsunau întrebări fără răspuns. „Dar cine e Luke ăsta?”

După ce am cunoscut primele trei echipe, printre spectatori au început pariurile. „Îți zic eu, ori prima, ori a treia o să câștige”. Un băiat însă, teleportat parcă din vremea revoluției industriale, cum i-a zis un prieten, a fost mult mai darnic. A prevăzut el că toți concurenții vor fi câștigători. Alții n-au fost deloc impresionați de participanți, de parcă ei ar fi fost jurații. La dansul arăbesc al uneia dintre concurente, publicul s-a împărțit în două ta-

La dansurile arăbești fetele s-au descurcat cel mai bine.

Cînd spectatorii își făceau loc să plece spre mesele lor, s-a auzit deodată din difuzoare vocea cîntăreței Andra. Doar că Andra nu era nicăieri.

direct de la Nașul: „pentru că nouă nu ne plac martorii”.

Star wars arăbesc

Cînd din microfon au început să se audă numele juraților, urmate de cîte un „iuhuu”, ne-am adunat ca furnicile din toate colțurile pub-ului să-i vedem pe boboci. Am aflat că o concurentă are 1,60 m și îi plac copiii sau că o altă „psihoboboacă” este în zodia fecioarei iar partenerul ei e un „berbecuț”. Unul singur a fost Luke Skywalker. De ce?

bere: băieții i-ar fi dat pe loc co-roana de miss, doar că fetele nici n-au vrut să audă de asta. În schimb, la trul de cărți al unui boboc, aplauzele au fost egale.

Probe de talente au fost de tot felul. De la duete cu cea mai bună prietenă, pînă la parodii muzicale. Una dintre echipe ne-a cam păcălit, făcîndu-ne să credem că nu prea s-a pregătit cum trebuie. Au început cu o scenetă, din care publicul a prins doar cîteva replici. Cînd spectatorii își făceau loc să plece spre mesele lor, s-a auzit deodată din difu-

zoare vocea cîntăreței Andra. Doar că Andra nu era nicăieri. Psihoboboaca și partenerul ei au cîntat versiunea lor a uneia dintre melodii interpretate, de au făcut furnicarul din fața lor să se zbînzue. O fată din public, care nu a fost convinsă de nici o echipă, ar fi bătut cu pumnul în masă, dacă ar fi avut una lângă ea. „Cu o voce ca asta și mă plictisești cu o scenetă din care n-am priceput nimic?”

Pînă la urmă, cu toții au câștigat. Însă cine a pariat pe dansul din buric și pe magicianul cărților de joc a putut să spună la final „v-am zis eu”. ■

Un papion cu sclipici

de Andrei MIHAI | mihaicandrei@yahoo.com

În Club Skye tinerii privesc scena de sus, ca la un colosseum. Așteaptă ca din clipă în clipă cei doisprezece pretenenți la titlul de miss și mister boboc de la Facultatea de Automatică și Calculatoare, gladiatorii din această seară, să înceapă lupta.

Dar înainte de a-și ciocni armele concurenții ies pe scena micuță pentru o sesiune de dansuri. Muzica latino, vocea lui 50 Cent, ritmuri de vals sau muzica populară le mai fac pe cele șase cupluri să se ciocnească din cînd în cînd, pentru a-și face loc lîngă masa juriului, ori pentru că tocurele fetelor sînt prea lungi.

Tatonările iau însă sfîrșit, iar după o pauză în care am avut timp să trecem pe la bar și să ne umplem paharele, prima

concurentă urcă pe scenă. Daniela, o fată brunetă, micuță și timidă ca un copil, însă îmbrăcată cu o rochie roșie, mulată și cu un șlițul pînă aproape de șolduri, face o reverență tremurată în fața juriului.

Emoțiile îi dispar însă de îndată ce muzica începe să sune în boxe, iar din copil, Daniela se transformă în femeie, jocuri ale seducției fiind prezentate pe ritmuri de tango și în pași de dans.

Echipa a patra este cea care rupe seria de dansatori, Oana încercînd să arate juriului că știe să cînte, iar partenerul său că poate face un portret din vopsea și sclipici în doar cîteva minute. Numărul nu prea le-a ieșit însă, vocea concurenteii tremurînd de trac, iar pictura care se voia un chip de om semăna mai mult cu un cartof.

Publicul începe parcă să nu mai aibă răbdare, iar toate telefoanele „deștepte” încep să se conecteze la rețelele de socializare. Cu toate astea nu renunță la locurile lor de la balcon, iar cu colțul ochilor încă îi cercetează pe gladiatori.

Radu a vrut să arate și el că are voce și în mare parte a reușit să arate asta cu piesa lui Tom Jones, Sex Bound. Ba a izbutit să facă și cîteva fete de lîngă scenă să roșească zîmbindu-le galeș și făcîndu-le din ochi. Cu toate astea tot dansul a fost cel preferat de concurenți, partenera lui Radu arătînd că se poate mișca ca și cum nu ar avea oase, iar coloana vertebrală i-ar fi din cauciuc.

Romantismul este adus din nou pe scenă de Simona, o fată înaltă pînă și în papucii de balet cu care este încălțată. Hainele albe și largi peste care îi cad buclele blonde o fac să pară un miraj, o fantasmă, un vis al unui poet, iar muzica și dansul par rupte din aceleași cadre ca hainele concurenteii. Publicul a așteptat cu nerăbdare însă dansul lui Șerban, partenerul ei, care ne-a arătat că știe să facă street dance, iar mișcările roboților nu sînt un secret pentru el.

Însă cei prezenți doreau mai curînd finalul, căci după ce juriul a deliberat, s-au îngrămădit cu toții la bar, să-și umple paharele cu lichidul ce aduce „fericire”. ■

„Protestul din 13 noiembrie a fost cel mai mare de acest fel din ultimii ani.”

„Acțiunile studenților au influențat cu siguranță deciziile ministerului.”

Fie că a fost prin acțiunile studenților sau nu, ministerul a luat câteva decizii de a suplimenta bugetul educației pe anul acesta. Însă cele 9,5% procente cu cât a crescut sînt departe de 6% din Produsul Intern Brut cît au cerut tinerii în stradă. Dacă este fezabil sau nu, asta încă nu pot spune nici ei sigur. Cer sprijinul societății și în același timp discuții civilizate. Afirmă că ligile s-au unit în viziuni deși acestea încă au filosofii diferite. Mișcările studențești din ultima perioadă nu se compară, într-adevăr, cu cele care scot sute de mii de tineri în alte țări europene. Însă, spre deosebire de alți ani, ceva a început să se miște. Studenții au strîns rîndurile și au ajuns cu toții la o singură concluzie: viitorul va arăta la fel dacă ceva nu se schimbă și schimbarea aceea trebuie să vină de la ei.

Interviu cu Mihai Dragoș, președintele Alianței Naționale a Organizațiilor Studențești din România

6% este realizabil atîta timp cît există voință politică și societatea se mobilizează

Cătălina DOBROVICEANU | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

Săptămîna trecută, studenții au ieșit în stradă pentru a protesta față de lipsurile din învățămîntul superior, însă numărul lor a fost unul foarte mic. De ce la o astfel de mișcare nu reușesc să se mobilizeze măcar jumătate din ei avînd în vedere că interesul este pînă la urmă unul comun?

În societate există o apatie față de zona civică și oamenii nu mai participă la acțiuni de stradă pentru că nu au foarte multă încredere că lucrurile se vor schimba. Este foarte multă dezamăgire din cauza clasei politice din ultimii ani, care a luat foarte multe decizii nocive pentru România și inclusiv interesele sistemului de educație au fost călcate în picioare. Atunci, evident că multe persoane nu s-au ambiționat pentru a lupta.

Mai este și problema că, din păcate, nu toți reprezentanții studenților au înțeles să se alăture unei lupte care a fost pînă la urmă a tuturor pentru o finanțare mai bună a educației.

Ca lider al unei organizații studențești naționale, cît de mult crezi că s-au schimbat în ultimii ani ligile studențești în ceea ce privește această latură civică?

Ele s-au schimbat foarte mult, dar depinde de la organizație la organizație înspire care latură. De exemplu, Alianța Națională a Organizațiilor Studențești din România a promovat mereu și latura de

nu le putem neglijă și care, în mod sigur, fără o presiune nu ar fi arătat la fel.

Ar fi bine la un moment dat să existe o singură voce unitară a studenților

Odată cu stabilirea bugetului pentru Educație pe 2014, subvențiile pentru cîmine și cantine vor crește cu 10%. De asemenea, salariile profesorilor debutanți vor crește și ele cu 10% de anul viitor. Încep lucrurile să se îndrepte?

Deocamdată este cam devreme să spun dacă încep sau nu să se îndrepte, pentru că noi nu am văzut un plan multianual. În situația în care nu se va ajunge la o mărire a bugetului pentru Educație pînă la 6% din PIB în acest an, trebuie să vedem un plan de creștere, pe care momentan nu l-am văzut.

Mai este și problema că ministrul delegat pentru învățămînt superior, cercetare științifică și dezvoltare tehnologică, Mihnea Costoiu, și-a asumat că va propune și o creștere a fondului de burse cu 10%. Însă în dezbaterile din Parlament, ministrul Educației Naționale, Remus Pricopie, pentru că el a fost prezent acolo, nu a susținut această creștere și a spus că

reprezentarea studenților?

O mișcare studențească unită ar fi mult mai puternică. Problema și condiția este ca toate organizațiile să fie critice, să spună lucrurilor pe nume și să lupte pentru studenți. Trebuie să vedem că acest lucru se întîmplă și că acea voce unită va fi puternică în interesul studenților. Fiecare poate avea obiectivele, acțiunile și propriul stil de lucru. Ar fi bine la un moment dat să existe o singură voce unitară.

Organizațiile studențești trebuie să se asigure că instituțiile funcționează în interesul comunităților academice

Care este portretul studentului de astăzi?

Ce s-a constatat în urma studiilor este că foarte mulți nu ajung la facultate într-un mod care să reflecte cu adevărat nevoile și abilitățile lor. Majoritatea se duc acolo unde le spun părinții, acolo unde se duc și colegii, fără să fie conștienți că asta are un impact decisiv asupra vieții lor. Ulterior, în facultăți, mulți sînt dezamăgiți pentru că nu au reușit să găsească acolo un mediu în care să se dezvolte așa cum își imaginau.

Această lipsă de orientare este una din problemele care face ca studenții să nu se implice civic. În momentul în care nu ai făcut o alegere din pasiune și cu gîndul la ce se va întîmpla în continuare în viață, e greu să obții beneficii a căror relevanță nu ai cum să o vezi. Atunci, etapa facultății poate să devină doar o etapă intermediară, nu foarte bine înțeleasă și de care studenții nu pot profita așa cum ar trebui.

De unde ar trebui să vină schimbarea?

Atîta timp cît Guvernul nu își asumă responsabilitatea pentru sistemul de educație și, cel puțin, în actele normative asta se întîmplă, trebuie să fie făcute politici publice care să asigure o alegere corectă și un parcurs optim al studiiilor. Ce se întîmplă este că aceste politici au nevoie de susținere financiară și aici este și problema bugetului pentru educație. Dacă nu investim, nu o să putem să asigurăm nici consiliere, nici o informare corectă a elevilor asupra a ceea ce vor să facă.

Atîta timp cît învățămîntul este finanțat la limita supraviețuirii, este foarte greu să obținem mai mult decît facem deja. Și asta trebuie să înțeleagă și societatea, dar și decidenții, clasa politică. Dacă vrem un viitor mai bun, atunci ar trebui să vedem care sînt problemele și să și investim financiar pentru rezolvarea lor.

Pe lîngă problemele deja enumerate, un alt minus identificat de studenți este lipsa unei transparențe în universități. Cît de răspîndită este aceasta problemă în România, azi?

Este o problemă reală, care are mai multe laturi. Din păcate, faptul că

Foarte mulți studenți nu ajung la facultate într-un mod care să reflecte cu adevărat nevoile și abilitățile lor.

civil, de luptă pentru drepturile și interesele noastre, într-un mod mai direct, prin folosirea mecanismelor de presiune. Însă, se resimte faptul că a scăzut această latură civică în mediul studențesc.

De exemplu, protestul din 13 noiembrie a fost cel mai mare de acest fel din ultimii ani. A fost un efort care a dat rezultate și a arătat că studenții sînt încă o forță.

Deci crezi că manifestările din 13 noiembrie au influențat deciziile Ministerului Educației. Dar în ce măsură?

Acțiunile studenților au influențat cu siguranță deciziile ministerului. De altfel, dacă înainte și Ministerul Educației și cel de Finanțe spuseseră că ar putea să acorde o creștere de cel mult 5% a subvențiilor pentru cîmine-cantină, a doua zi după proteste s-a hotărît o creștere cu 10%.

În învățămîntul superior aveam niște situații extrem de complicate. De exemplu, multe universități erau în pragul falimentului, nu își puteau plăti salariile pe acest an. Sînt lucruri care s-au întîmplat și datorită presiunii, pentru că la Ministerul de Finanțe se pare că este mai greu de comunicat altfel. În continuare, noi nu sîntem mulțumiți de cum arată bugetul pentru Educație, chiar dacă s-a înregistrat o creștere cu 9,5% față de anul trecut. Sînt rezultate pe care

se vor căuta soluții în interiorul bugetului ministerului. A fost un pas înapoi față de stadiul negocierilor de pînă în acel moment. În fine, sînt multe lucruri nerezolvate. Într-adevăr, este o creștere pe care nu o putem ignora, dar care este departe de nevoile actuale.

Dar luînd în considerare stadiul de dezvoltare a țării, comparativ cu alte state europene, consideri că această creștere de pînă la 6% din PIB este realizabilă în totalitate?

Cred că este realizabilă. Era dificil de pus în practică în 2014 fără o politică financiară asociată, adică fără să existe un plan clar unde se investesc banii, pe care ar fi trebuit să îl facă Guvernul. Dar 6% este realizabil atîta timp cît există voință politică și atîta timp cît societatea se mobilizează pentru a lupta pentru asta. Aici nu e vorba doar de ce își doresc studenții sau profesorii, ci de o societate care trebuie să înțeleagă legitimitatea investiției în educație și cercetare. Sînt analize care arată că investiția în educație produce beneficii economice imense, pe termen lung.

S-a vorbit la un moment dat despre unificarea celor trei federații studențești (ANOSR, UNSR și USR) în una singură. Ar ajuta această variantă la găsirea unui punct comun în

udentești din România

Există mobilizează

multe cursuri sînt învechite, face ca studenții să nu mai fie atît de prezenți la ceea ce se întîmplă în mediul academic, adică să nu se mai simtă ca într-o comunitate academică, ci să o vadă mai degrabă ca pe o datorie. Asta și pentru că există și probleme de calitate și atunci, evident că și interesul studentului de rînd pentru transparență scade, iar cei care se luptă pentru a avea informații sînt văzuți ca niște excepții ale sistemului, și nu ca oameni care își asumă dreptul de membru al unei comunități academice.

Care sînt alte laturi ale transparenței în mediul universitar?

Sînt multe organizații studențești și reprezentanți ai studenților preocupați de activități care nu vizează bunul mers al instituțiilor de învățămînt superior. Rolul organizațiilor studențești este și acesta, să se asigure că instituțiile funcționează în interesul comunităților academice. De asta am și promovat Statutul Studentului.

Altă problemă de transparență este modul în care se comunică deciziile dinspre conducerea unei universități înspre studenți. De asemenea, taxele, contractele de studii nu se pot schimba în timpul anului. Sînt și mulți reprezentanți ai studenților care au probleme de transparență. De exemplu, nu își publică contactele, unii sînt mai greu de găsit decît rectorii, unii se simt reprezentanții rectorilor în rîndul colegilor și își admonestează colegii.

Cum ar arăta un sistem de învățămînt mai bun, în viziunea ta?

Un sistem de învățămînt mai bun ar trebui să fie capabil să răspundă nevoilor fiecăruia dintre participanții la educație. Respectiv, să se asigure că cineva poate să meargă pe un traseu educațional și de carieră care este în acord cu interesele și nevoile sale și că beneficiază de cursuri, de laboratoare, de dotări și oportunități de practică relevante pentru acest parcurs. Și că este susținut în a conștientiza acele nevoi și interese și a merge în respectiva direcție. ■

Sînt multe organizații studențești preocupate de activități care nu vizează bunul mers al universităților. Rolul organizațiilor este și de a se asigura că instituțiile funcționează în interesul comunităților academice.

Interviu cu Sheila Abdulamit, președintele Uniunii Naționale a Studenților din România

Noi credem în continuare în purtarea unor discuții civilizate cu cei de la minister

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@yahoo.com

Săptămîna trecută, studenții au ieșit în stradă pentru a protesta față de lipsurile din învățămîntul superior, însă numărul lor a fost unul foarte mic. De ce la o astfel de mișcare nu reușesc să se mobilizeze măcar jumătate din ei avînd în vedere că interesul este pînă la urmă unul comun?

Noi n-am sprijinit aceste proteste, doar Alianța Națională a Organizațiilor Studențești din România (ANOSR) s-a ocupat și poate acesta ar fi răspunsul pentru care nu s-au mobilizat. În București știu că au fost cam 200 de studenți. Oricum, este o problemă generală cauzată de faptul că rezultatele nu sînt mulțumitoare. De exemplu, noi ca federație avem multe cerințe, am protestat și acum doi ani, iar lipsa rezultatelor de la sfîrșitul protestelor nu i-a impulsionat atît de mult în acțiunile următoare pe studenți.

Cît crezi că influențează aceste acțiuni ale studenților (mobilizările acestora din ultima vreme, proteste, greve japoneze) deciziile celor din structurile de conducere ale statului?

Din octombrie și pînă în prezent noi am încercat să avem discuții cît mai oficiale cu aceștia, pentru că noi folosim protestele ca ultimă soluție. De exemplu, subvențiile pentru cămine au crescut într-adevăr și asta se datorează discuțiilor pe care le-am avut cu domnul ministru, am mai avut discuții și cu Guvernul legate de finanțarea educației. Acum avem discuții privind creșterea cuantumului burselor măcar pentru semestrul al doilea, pentru că în semestrul I cuantumul nu a crescut. Noi credem în continuare că prin purtarea unor discuții civilizate vom ajunge la un răspuns pozitiv.

Există nemulțumiri pe toate planurile, nu ne putem minți că sînt probleme doar în planul învățămîntului

Studenții au spus că politicienii s-au obișnuit cu lipsa de reacție din partea societății. Societatea s-a trezit. Ce a găsit cînd a deschis ochii?

Dacă urmărim situația actuală, vedem că este plin de proteste peste tot, sînt nemulțumiri pe toate planurile, și pe planul sănătății și pe cel al învățămîntului. Este greu să spui că este o problemă doar într-o singură direcție, nu ne putem minți. Însă fiecare trebuie să lupte pentru ceea ce crede, în momentul în care noi decidem că trebuie să protestăm să nu o facem din obligație. Dacă alții doresc să ni se alăture, îi vom primi cu cea mai mare bucurie, dar să creadă într-adevăr în ceea ce fac, să nu fie influențați de protestele din trecut.

S-a vorbit la un moment dat despre unificarea celor trei federațiilor studențești (ANOSR, UNSR și USR) în una singură. Ar ajuta această variantă la găsirea unui punct comun în reprezentarea studenților?

Din păcate nu cred că este o variantă bună, avem viziuni și modali-

tăți de abordare diferite și e greu să ajungi într-un moment din asta la un numitor comun. Nu cred că asta este scopul nostru, este bine să existe trei voci care împreună să poată expune un punct de vedere în fața ministerului. Fiecare are identitatea sa proprie.

Însă Ministrul delegat pentru învățămînt superior, cercetare științifică și dezvoltare tehnologică, Mihnea Costoiu spunea că ar exista unele divergențe privind unele solicitări. Nu s-ar ajunge la un numitor comun dacă ar fi o singură federație?

Nu cred că asta ar fi o problemă, fiecare își dorește ca studenții să beneficieze de ceea ce merită. Noi reprezentăm vocea lor și atunci cînd există probleme este normal ca noi să ne sesizăm, să ne expunem punctul de vedere în fața instituțiilor, în fața universităților sau a ministerului. Și aici nu mă refer ca forma de protest, ci ca formă de comunicare.

Studentul de astăzi este nemotivat din cauza faptului că nu are asigurat un loc de muncă

Ca lider al unei organizații studențești naționale, cît de mult crezi ca s-au schimbat în ultimii ani ligile studențești în ceea ce privește latura civică?

De-a lungul timpului este normal ca ligile să se alinieze contextului în care se află. Depinde foarte mult și de relația lor cu universitatea, de relația lor cu instituțiile locale. Din 2007 noi milităm pentru drepturile noastre și

Este normal ca ligile să se alinieze contextului în care se află.

a existat o unitate în ceea ce privește părerea noastră referitor la drepturi. Dacă ne raportăm la diferite evenimente pe care organizațiile le fac, asta se concretizează și în funcție de ce nevoi au ei. În mare parte, nevoile au rămas aceleași, dar pe vremuri erau cereri de la cele mai mici neajunsuri pînă la cele de nivel național. Unele s-au concretizat, altele s-au normalizat, însă în continuare trebuie să ne luptăm pentru a ajunge la ceva mai bun.

Care este portretul studentului astăzi?

Depinde în ce mod îl privim, pozitivist sau negativist. Studentul român este un tînăr care dorește să facă ceva în viață, însă care se lovește de această barieră cînd termină un program de studii și ajunge la momentul angajării. Astfel își pierde din dorința cu care a început. Este mai nemotivat, noi încercăm momentan să găsim o modalitate de a corela programele de studii cu cerințele de pe piața muncii. Vrem să vedem dacă putem găsi o soluție viabilă, sînt foarte mulți care termină facultatea și nu își găsesc un loc de muncă pe domeniul studiat și este păcat. Noi ne dorim să avem tineri cu studii superioare, dar ar trebui să ne gîndim și

„Fiecare își dorește ca studenții să beneficieze de ceea ce merită.”

dacă au ce face după ce le termină. UNSR încearcă să introducă mai mult companiile în facultăți, vedem care sînt job-urile care se caută în realitate, să nu mai existe în continuare programe de studiu care să scoată absolvenți care nu au pe ce să se axeze.

Salariile profesorilor debutanți vor crește și ele cu 10 % de anul viitor. În 2012 a fost adoptat și Statutul Studentului. Încep lucrurile să se îndrepte?

Eu așa sper, dacă nu ar fi așa, nu aș mai fi în poziția asta. Sîntem optimiști, vom avea în continuare discuții, am programat și în decembrie o întîlnire cu domnul ministru privind creșterea cuantumului burselor sociale și a burselor de merit, dar în continuare căutăm soluția viabilă în acest sens.

UNSR crede că trebuie găsite metode alternative de finanțare, pentru că sînt atît în sprijinul nostru cît și în sprijinul universităților

Adoptarea Statutului Studentului a fost și una din măsurile propuse de studenți pentru obținerea transparenței în universități. Cît de răspîndită este această problemă în România, azi?

Din păcate, acesta trebuia să fie adoptat în 60 de zile, discuția avusese loc în luna martie a anului trecut, urmînd ca fiecare universitate să-și

asume acest statut, dar la nivel național nu avem un procent de 100%. UNSR a făcut întotdeauna presiuni din punctul acesta de vedere prin organizațiile care ne reprezintă. Într-adevăr, studentul trebuie să fie mai informat din mai multe puncte de vedere, trebuie să știe că există acea modalitate de evaluare a profesorului, să știe că beneficiază de drepturi, de reduceri la transportul în comun, să știe că beneficiază de aceea reducere pentru teatru, sînt lucruri care contează și ar trebui mai mult promovate.

Mobilizarea la nivel național a tinerilor care au cerut alocarea a 6% din PIB pentru educație nu a fost trecută cu vederea. Nu s-a ajuns la acest procent încă, însă bugetul alocat educației a crescut cu 9.5 %.

Din păcate, nici nu cred că se va ajunge, avînd în vedere discuțiile nenumărate, părerea noastră este că ar trebui să găsim metode alternative de finanțare, nu trebuie să fim negativiști să ne gîndim că dacă nu am ajuns la cei 6% nu vom avea un învățămînt de calitate. Trebuie să gîndim „outside the box”, să accesăm fonduri europene, care sînt în sprijinul nostru și al universităților implicite. Ni s-a promis că vom avea mai multe sesiuni de formare pe partea aceasta de accesare a fondurilor, am venit și noi cu cîteva propuneri.

Luînd în considerare stadiul de dezvoltare a țării, comparativ cu alte state europene, consideri că această creștere de pînă la 6% este realizabilă în totalitate?

Nu, mai ales dacă avem în vedere și numărul protestelor care există în ultima perioadă. Întrebarea este: ok, dăm 6%, dar de unde luăm? Este un adevărat lanț al slăbiciunilor. ■

Soldați la adăpostul gloanțelor urbane

În fiecare meci se pierd sute de bile prin pădure.

În Moldova Mall din Iași există un magazin ce vinde echipamente pentru un sport numit airsoft, un joc asemănător paintball-ului doar că în loc de bile cu vopsea se folosesc cele de plastic sau metal. Unii amatori îl practică în săli etanșate între patru pereți, însă în pădurile și terenurile din jurul orașului poți auzi zilnic focuri de armă și strigăte de luptă. La fiecare sfârșit de săptămână, pasionații de acest joc formează echipe ce se ntrec în meciuri asemănătoare celor confruntărilor din războaiele adevărate. Fiecare trebuie să-și facă rost de armă oricum poate pentru a putea deveni, pentru câteva ore, soldat plecat în misiune.

Cu amicii la plimbare printre codri.

de Paul ANDRICI | paul.andrici@yahoo.com

Cu cât ne adâncim mai mult în pădurea Ciric de la marginea orașului, cu atât nu mai auzim nimic. Sîntem înconjurați doar de trosnele și crăpăturile ca de oase ale crengilor căzute din copacii care ne-nconjoară pretutindeni. Marian ne conduce pe mine și pe Sandu, un licean de 17 ani, pe o cărare făcută de el și coechipierii lui în foișorul unde vom avea primul meci de

milimetri, încărcătoarele și curățată de praf și alte gunoarie țevile puștilor, Radu îl întreabă pe colegul său ce plănuiește să facă după vară. „M-am decis să dau la poliția de frontieră. Nu prea am cum să termin facultatea și nici n-am reușit să-mi găsesc o slujbă. Măcar la Oradea știu că o să am cazare și un job garantat”, îi spune pe sub barba deasă David. Înainte să-și termine

au că există un astfel de joc. Fiecare își avea propriile griji și ocupări. Radu, de exemplu, dezmembra și construia la loc tot felul de obiecte de prin casă. „Trage bine, dar n-ai deloc țintă pe el. Dă-mi voie o secundă să-i pun niște bețe de chibrit ca să ai după ce te ghida. N-o să țină o veșnicie, însă nici noi n-avem cum să facem rost de accesorii scumpe, ca și băieții ce joacă airsoft doar din pasiune”, îmi spune lunetistul pe un ton cam dezamăgit, uitîndu-se la arma din mîna mea. Aflu de la David că și-a modificat pușca cu lunetă tot cu ajutorul lui Radu și că acesta se pricepe foarte bine la astfel de improvizații. La cât de scumpe sînt armele de calitate, băieții trebuie să se descurce cum pot, cînd pasiunea nu le e îndeajuns. Radu așteaptă câteva secunde pînă să-mi adreseze un cuvînt, timp în care mă privește insistent. Apoi începe să-mi povestească despre airsoftul profesionist care se joacă pe alte terenuri de pe lângă Bucium sau aeroport. „Acolo au loc turnee adevărate. De la kalashnikov-uri pînă la arme automate ce trag zeci de bile pe secundă, toți care joacă sînt avocați sau notari care-și permit să-și modifice mereu puștile. Știu pe unul care a dat și 20 de milioane să-și pregătească sniperul pentru un turneu.” Pare să regreta faptul că nu poate juca printre ei, dar și foișorul în care ne aflăm pare că-i suride.

du sîntem puși împotriva celor doi lunetiști. Nici că apucăm să tîrim doi pași pe noroiul alunecos că sîntem obligați de două focuri rapide să ne ascundem după ce putem. Marian, lipit de un copac, Sandu de spatele lui, iar eu întins pe burtă. „De unde a tras? A văzut careva?”, ne întreabă agitat Marian, care își mișcă ocazional capul de după trunchiul gros. Nu reușește să-l prindă în vizor pe vîntător, însă Sandu, mai atent decît noi, ne spune că vede ceva, un vîrf de țevă de după un dîmb din față. Încercăm să-l scoatem din ascunziș, dar fără noroc, iar cei doi lunetiști par să ne fi prins în capcană pentru că nu știm unde se află celălalt. Din nou, Sandu îl vede și pe acesta, iar după cîteva focuri rapide, Marian îl scoate din rundă.

mai mari decît pe online”. Se ridică în picioare și-ncepe să ne povestească cu patos. Aparent, o bună parte din comunitate nu folosește forumul de *airsoft*, iar cei care îl vizitează zilnic încearcă cu diferite șiretlicuri să profite de aceștia.

Mai întîi comandă din străinătate o armă nouă, despre care află prin diferite ponturi, „cum a fost și cu shotgunul tău. Tu ai dat sub un milion pe el, dar în talcioc o să găsești pe cineva care să ți-l dea și cu unu-jumate, chiar două milioane. Așa se fac bani din airsoft”, se mîndrește David cu noua sa descoperire. Mînați de curiozitate, îl urmăm pe acesta pînă într-un bazar îngrămădit unde încercăm cu greu să ne găsim un loc ca să ne deschidem taraba. Însă acolo îl în-

La cât de scumpe sînt armele de calitate, băieții trebuie să se descurce cum pot.

airsoft, un joc pe care ghidul nostru îl practică de aproape doi ani. „Bine băieți, aveți grijă pe unde călcați, iar Paul tu să ai grijă cum cari shotgun-ul, n-a fost ușor să-l găsim, iar altul mai bun n-ai să capeți”, ne spune pe un ton grav Marian. Tînărul de 22 de ani a venit deja echipat în vesta și pantalonii lui de camuflaj, care-l fac aproape invizibil în labirintul de tufișe și bușteni întinși pe pămînt.

Ne apropiem încet de locul unde ne așteaptă David și Radu, care, din depărtare, par a fi doi militari răătăciți prin pădure. Trag ușor dintr-o țigară și vorbesc în șoaptă încît să n-audă nimeni despre ce discută. În timp ce pregătesc bilele de plastic, de 20 – 30 de

de povestit planurile ne aud după trosniturile din urma noastră și pun ținta pe noi. Radu, care ne întrece pe toți în înălțime, ne avertizează că dacă mai facem un singur pas, „voi fi obligat de datorie să trag. Și la cât zgomot faceți, într-un joc pe bune erați de mult eliminați”.

Prima zi a amatorilor

Tînărul însă scoate un rîs puternic, apoi ne invită la o țigară și îmi cere să-i arăt arma recent cumpărată de pe un forum unde mai mulți amatori se adună să discute ponturi și strategii de joc. Așa s-a format și echipa lui Marian, David și Radu care, înainte să găsească site-ul respectiv, nici nu ști-

Vîntători de la distanță

Terminăm țigările și ne pregătim de joc. Fiecare își pune cîte o pereche de ochelari de protecție, „că doar nu vreți să pățiți ca Marian. Prima dată cînd a participat la un meci și-a luat o bilă direct în față, umflîndu-i ochiul stîng”, ne povestește cu un zîmbet strîmb Radu. Marian se apropie încet de el și-și pune ușor palmele peste umărul colegului, privindu-l amenințător în ochi. „Părinții mei încă mai cred că m-a atacat o miță turbată”, și tot grupul izbucnește în rîs. Nu mai stăm mult pe gînduri și-ncepem meciul împărțindu-ne în două echipe. Eu, Marian și San-

Mai întîi comandă din străinătate o armă nouă, despre care află prin diferite ponturi, după care o dă în talcioc la suprapreț.

Mai rămîne doar cel de după dîmb, spre care trag vreo patru bile cînd observ că se pregătește să-și scoată capul. Cu ambele mîini ridică arma în aer și se declară învins. „Mort”.

Negocieri ca la talcioc

După acea zi, băieții au profitat de fiecare sfârșit de săptămînă ca să-și testeze armele recent cumpărate sau „după cum ar spune americanii, ne lustruim abilitățile!”, spune în glumă David. Este duminică dimineață și ne-a adunat pe toți la el acasă pentru a-l ajuta cu o problemă. Și-a dat recent comandă de pe forumul unde s-au cunoscut de o armă nouă, un *sniper* cu o lunetă de vîntătoare și cadran metalic, pe „care vreau să-l vînd în talcioc. O duc cam prost cu banii și ultima dată cînd am fost pe-acolo am văzut băieți care vindeau echipamente de *airsoft* la prețuri mult

filnim pe unchiul lui Radu, un bărbat la fel de slab și de înalt ca nepotul său, care ne lasă să ne punem, ca la o expoziție militară, armele.

Stăm timp de cîteva ore sub un soare torid și încercările noastre de a-l învinge nu au succes. Marian este singurul care s-a gîndit să-și aducă un evantai de acasă, însă pînă să ne povestească cum l-a dobîndit este întrerupt de un prim client, care pare interesat de mai toate produsele puse la vînzare. Între timp aceștia se înmulțesc iar numărul armelor de pe tarabe se subțiază. „Cu cât am cîștigat aici putem să dăm comandă de ceva mai bun și apoi poate chiar o să participăm la turnee adevărate, acolo unde se joacă airsoft-ul adevărat”, spune Radu, vîzîndu-se deja cu noul *sniper* de camuflaj pitit între două trunchiuri de copaci, așteptînd să-i pice careva în țintă. ■

Camuflajul îi face pe jucătorii de airsoft aproape invizibili în pădurea de la Ciric.

Maria Grădinariu a ajuns în iulie în România, după trei ani de zile petrecuți într-una dintre cele mai fierbinți zone ale războiului sirian, în Daraa. A răzbit aproape de una singură să își salveze cei patru copii, luptându-se cu vămile care se nășteau peste noapte la marginea fiecărui sat. În România s-a întors în Dumești, în preajma lașului, unde s-a născut în urmă cu aproape 40 de ani, și unde locuiește împreună cu mama ei, pe o pensie de 350 de lei pe lună. Fără acte ca să poată obține ajutor de la stat pentru copii, femeia încă așteaptă să se poată întâlni cu soțul ei, care lucrează în Cipru, și să treacă împreună peste coșmarul raidurilor aeriene, bombardamentelor pe timp de noapte și a luptelor de gherilă. Fie că o vor face în România, în Cipru sau în ce le-a mai rămas din casa din Siria.

Mărturia unei românce care a învins în războiul din Siria

După trei ani petrecuți în zona de conflict, ieșeanca s-a întors acasă.

La intrarea în sat, soldații dintr-un tanc avertizau că urmează un cîmp minat.

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@yahoo.com

I-a fost greu Mariei, chiar și înainte să plece în Siria. A avut o copilărie sărăcăcioasă, dar liniștită. A trăit în valul românilor de la începutul anilor '90 care plecau în afară țării în căutarea unui „mai bine” care nu știa nimeni cum arată. Mulți nici nu l-au găsit vreodată, pierzându-și tinerețile aplecați deasupra cîmpurilor pline de căpșuni. Dar Maria a fost norocoasă. Îmi spune că muncea în agricultură, în Cipru, ținându-și bărbia sus, cu mîndria pe care doar oamenii care au trudit toată viața o pot avea. Dar norocul ei nu a fost nici banii puși deoparte și nici cei patru copii pe care îi are astăzi, ci soțul cu care s-a întâlnit pe plantațiile vecinilor greci. Soț după care avea să meargă pînă la capătul lumii. Sau pînă în Siria.

Femeia locuiește împreună cu mama ei și cei patru copii, cu o pensie de 350 de lei lunar.

Cînd a intrat Maria Grădinariu în Siria i se părea că localnicii se înecau. Că-și înghit limba de fiecare dată cînd graiul arab le șuiera printre dinți. Departe de șoaptele melodioase ale românilor sau de limba aspră, pietroasă, a grecilor, în care vorbește astăzi cu soțul ei. Se foiește pe scaun și încearcă să-și acopere poșeta cu cotul. O sună iar soțul din Cipru dar nu vrea să-i răspundă. Ce să-i spună? Că după cîteva luni de cînd ambasada României i-a facilitat intrarea în țară tot nu are acte la copii? Că încă trăiește din pensia mamei sale? Din difuzorul telefonului vocea bărbatului se aude răstită, neputincioasă. Femeia vorbește șoptit, încearcă să-l împace. În ultimii trei ani pe care i-a petrecut pe frontul de război al Siriei a învățat să-și păstreze destul de bine cumpătul. Le-a purtat de grijă celor patru copii din clădirile dărăpănate din Daraa pînă la casa din chirpici în care s-a născut, în Du-

mești, unde locuiește acum cu mama sa.

Sfîrșitul lumii, episodul Siria

Maria s-a îndrăgostit de soțul ei fiindcă i-a acceptat fiecare bucată din România pe care a adus-o în Orient; a putut să-și păstreze atît numele cît și religia, doar portul lor l-a acceptat, fără tăgadă. „Am făcut cununia civilă în Cipru și la o lună de zile am fost în Siria. Eu am stat separat, la casa lui, deși acolo familia stă împreună și toate neamurile se țin grămadă. Am avut alte prietene care s-au dus în Ucraina și spuneau că le deranjau tradițiile, dar pe mine nu. Atît i-am zis doar, că religia o am de la bunici. Îți port portul dar tu nu te legi

Însă femeia nu ține ranchiună nici armatei și nici rebelilor care au început apoi să hîrjonească trupele din garnizonă prin tactici de gherilă. Însă își dă seama că de atunci a început sfîrșitul lumii sale, așa cum și-o imaginasă. O lume în care avea să aibă grijă de copii pînă cînd soțul ei strîngea destui bani în Cipru ca să se întoarcă acasă, să-și cumpere un microbuz, și să poată munci aproape de familie.

Războiul de pe front

„Prin iulie vorbeam cu mama și îi spuneam că nu mai pot. Îmi spe-rie copiii, bombardează pe afară, cad bombele atît de aproape, au început să dea de peste tot.” Într-o noapte s-a luat curentul la ora 4 dimineată. În bezna și liniștea de afară auzau bombele cum se apropie ca un avion care stă să se prăbușească. Una dintre ele a căzut în spatele casei, trecînd, în bolta ei, la cîțiva metri de acoperiș. În noaptea aceea rebelii reușiseră să ocupe o bucată bună din oraș și luptele se dădeau în stradă. Maria își aduce aminte că prima bomba a căzut într-o livadă de măslini a vecinului ei. Nu era nimeni acasă. Apoi, una a căzut peste casa de vizavi, chiar în camera unde stătea o tînără de 18 ani, care a murit pe loc. Spe-riată, femeia și-a luat copiii și a încercat să plece spre Cipru, unde soțul ei, care auzise că luptele au ajuns pînă în Daraa, încerca să meargă spre țară. Însă Maria nu avea toate actele făcute pentru cei doi copii ai săi care se născuseră în Siria. Iar fără acte nu puteau primi azil în Cipru. „Am plătit un avocat să facă acte, a mers foarte greu fiindcă în perioada aia nu lucra nimeni. Eu am luat și amendă fiindcă ultimele șase luni le-am stat fără viză, dar nu fiindcă am vrut eu, dar unde aveam să vin singurică cu toți patru după mine?” Însă într-un final Maria a fost nevoită. Cei din sat au adus o mașină frigorifică în care au urcat femeile și copiii și au ieșit spre drumul care ducea spre Iordania,

unde era un centru UNICEF. „Am intrat într-un alt sat unde era un cîmp liber dar la un moment dat a venit un tanc în față și nu ne-a lăsat să mai trecem fiindcă terenul era minat și în urmă cu două zile au trecut cîteva mașini pe acolo și fusese măcel.” Așa că s-au întors în sat, însă acolo luptele erau în toi.

Mașina sătenilor a fost oprită de rebeli, însă cînd au văzut că erau doar femei și copii i-au luat, i-au coborît lîngă un bloc unde i-au pus la adăpost și le-au adus pîine cu orez. Atunci a văzut femeia de aproape primul bărbat mort. Unul dintre rebelii care le ajuta să se miște spre adăpost a fost împușcat în piept de trei ori și a căzut la pămînt fără suflare. „Dimineța mă gîndeam că vecinii care sînt plecați în armată, dacă nu se predau, le dărîmă casele, îi împușcă. Dar am reușit să trecem de armata lui Bashar, care era la marginea satului și ne-am îndreptat spre Damasc, spre ambasadă. Trecem chirpurile prin sate mai libere dar fiindcă erau ocupate de rebeli armata le bombardea întruna.” Atunci a reușit să se întîlnească cu soțul ei, căruia i-au trebuit zece zile să treacă dinspre Siria spre Daar, și au plecat împreună spre ambasada din Damasc. 15 zile au stat apoi la ambasada din România pînă cînd, într-o dimineată, un funcționar le-a transmis că au primit „ok”-ul din țară și că pot veni.

Războiul de acasă

De atunci, femeia locuiește cu mama sa, în casa în care s-a născut și a copilărit din Dumești. De cinci luni de cînd e întoarsă în țară, încă nu a găsit pe nimeni care să o ajute să facă actele la copii, iar soțul ei îi trimite, fiind iarnă, cîte 150 de euro pe lună. Cu un milion mai mult decît pensia pe care o primește mama ei și din care trăiesc cinci persoane. Casa din Siria au lăsat-o în grija so-crului, care, bătrîn fiind, n-a vrut să plece. Femeia poartă și acum, după cinci luni de zile, cheile de la casă în poșetă, chiar dacă nu știe cînd va

mai apuca să se întoarcă pe acolo. Pe cea mai mare fată, care are 10 ani, a dat-o acum în clasa întîi, „dar mai mult pentru ea. Au primit-o ne-oficial, fiindcă nu am acte să le dovedesc că de fapt ea a învățat pînă în clasa a treia acolo. Mai am o fată de patru ani, băiatul de trei și cea mai mică are un an și ceva. Trăim acum din ce trimite soțul de pe cîmp, de la cules măslini și cartofi. Oricum, dacă cei mici nu au înțeles ce s-a întîmplat, fata mea cea mare nu o să uite niciodată.” Copiii ei mici îi spunea mereu „mama, împușcături, împușcături”, chiar dacă nu știaau exact ce se întîmplă, însă fata ei cea mare, povestește Maria, și acum i se ghemuiește la piept cînd se aude cîte un zgomot mai puternic. Cînd trec avioanele, copiii de vîrsta lor se uită cu ochii boldiți de parcă ar încerca să ochească păsări. Copiii Mariei au învățat să se ascundă și să se teamă. „Toți sunt cetățeni români”, spune femeia. „Chiar dacă fata s-a născut în Siria nu i-a dat cetățenie. Nu am luat nici un ban de nicăieri pentru ajutor social, nici în Cipru nici în Siria. A țipat mama la mine dar i-am explicat «acolo e război, cine îmi dă mie acte doveditoare ca să îmi bag copiii la școală?»” Pe toți copiii a ți-nut să îi învețe și limba română, pe lîngă greacă și arabă, iar cea mare vorbește cel mai bine dintre toți.

Văzînd că nu îi poate lăsa pe cei mici acasă ca să muncească undeva și că nici nu a primit nici un fel de ajutor pentru a se instala, femeia se gîndește să strîngă suficienți bani încît să plece. Să le facă acte la copii, suficiente cît să treacă granița spre Cipru. Iar apoi, „cu voia Domnului”, să se întoarcă înapoi în Siria. Să vadă dacă i-a rămas casa în picioare, să se apuce de reconstruit și să-și aștepte soțul cu suficienți bani încît să-și cumpere acel microbuz la care visa în urmă cu trei ani. I-a fost greu Mariei; și înainte să plece din Siria, și cînd a ajuns în România. „Dar dacă nu a căzut o bombă pe casă și putem să o luăm de la capăt, o să o facem.” ■

DocEst, o călătorie în sadicul lumii de astăzi

Caruselul cinefililor în delir la cinematograful ArtHouse.

Săptămîna trecută, ieșenii au putut urmări pe parcursul a cinci zile aproape 20 de filme documentare, în cadrul celei de-a șaptea ediții ale DocEst. Nu au fost doar producții cinematografice, în pauze am stat de vorbă cu regizori, producători, scenariști și editori, pentru ca mai apoi să încheiem seara cu un concert. Astfel, în penultima zi, „The Brad Pits” ne-au adus mai multe furnicături la picioare cu ritmurile de rock alternativ, pentru ca la final, Maria Răducanu împreună cu cea mai bună prietenă a ei - chitara, să ne mîngîie urechile cu niște jazz.

Scenă din „Aparamentul”, de Arnon Goldfinger.

de **Iulian BÎRZOI** | iulian.birzoi@gmail.com

Intrarea la filme a fost gratis. Iar prin gratis a se înțelege o doză de suc sau măcar o bere cumpărată de la barul ArtHouse, de lângă cinema-ul cu același nume. Chiar și așa, Institutul Francez împreună cu Ambasada Franței și Centrul Cultural German ne-au demonstrat că se pricepe la filme, selectînd numeroase producții care ne-au plimbat ca un carusel scăpat de sub control prin tot felul de emoții, majoritatea producțiilor fiind de origine franceză, germană și română.

Iadul pușcării

Filmul francez a fost palpitant și revelator. Aflăm din „Noii cîini de pază” că deși industria mediatică se consideră a fi împotriva puterii, totuși majoritatea ziarelor, radiou-

rilor și televiziunilor sînt legate din punct de vedere financiar de tot felul de partide. Este o poveste despre minciună, știri trunchiate, reputație și compromisuri, ideea ple-

Filmul francez a fost palpitant și revelator, cel german fost o aventură și o călătorie în necunosc, iar filmul românesc a fost șocant, amuzant și sadic în același timp.

cînd după cum ni s-a spus încă de la început, de la cartea lui Paul Nizan din 1932, „Les Chiens de garde” (n.r.: Cîinii de pază). Acesta scria că sub pretextul neutralității intelectuale, scriitorii și filosofi vremii erau ca niște paznici ai politicienilor și ai deciziilor acestora. În prezent, filmul ne-a prezentat că

rolul respectiv a rămas, însă a fost preluat de către jurnaliști.

Filmul german a fost o aventură și o călătorie în necunoscut. După ce bunica regizorului Arnon Goldfinger moare, lăsîndu-l cu misiunea de a elibera apartamentul din Tel

Aviv, bărbatul își ia camera de filmat și pornește într-o vînătoare de comori. Aici, pe lângă rădăcinile germanice, de care nu i s-a povestit niciodată, descoperă că familia sa a avut un trecut misterios, strîns legat de nazism, evrei și cel De-al Doilea Război Mondial. Apoi, a unit totul cap la cap și a ieșit „Aparamentul”.

Filmul românesc a fost șocant, amuzant și sadic în același timp. În „Turn off the lights” am urmărit cum s-au reintegrat trei pușcăriși proveniți cu toții din comunități și grupuri cu probleme. Dacă „Versace” a fost așteptat de către aproape toată șatra țigănească la ieșire, cel mai mult fiindu-i dor de „ochilarii muzicali” și „combinațiile” sale, Andrei pare o persoană distrusă. Abia dacă realizează că a ieșit din închisoare, iar cînd dă ochii cu fiica sa de vreo trei ani care nu-l recunoaște, pare total pierdut într-un iad interior. Tot într-un iad pare să trăiască și Alex, însă el spune că nu

există nimic pe lumea aceasta care să-l întristeze. Nici măcar crima pe care a săvîrșit-o la 14 ani, cînd decis să o „sperie” pe prietena lui și învățat „că-i greșit să dai într-o femeie”, o apucă de gît pînă-și dă ultima suflare.

A șaptea ediție a DocEst a fost cu siguranță mai mult decît o ieșire la popcorn, răsfașîndu-ne cu niște producții ce ne-au provocat multe gînduri și stări. Și chiar dacă în total numărul participanților a fost doar cît să umple sala cinematografului, am redescoperit că esența documentarelor stă în poveștile și în oamenii pe care-i întîlnim zi de zi. ■

STRIGĂTUL MUT

Artistul care și-a pictat demonii

de **Cătălina DOBROVICEANU** | dobroviceanu.catalina@yahoo.com

Săptămîna trecută, strigătul pictorului norvegian Edvard Munch s-a auzit pînă la Iași. La Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, cei 150 de ani de la nașterea artistului au fost sărbătoriti timp de două zile prin proiecții de filme despre viața lui Munch, prelegeri și printr-o expoziție.

Miercuri, în prima zi a evenimentului, Sala Senatului de la „Cuza” s-a umplut de tineri care urmează cursurile de limba norvegiană de la universitate, dar și de studenți norvegieni, veniți la Iași prin programul Erasmus. „Edvard Munch aparține lumii, în aceeași măsură în care aparține și Norvegiei”, a spus scriitorul britanic Robert Ferguson, care de 30 de ani locuiește în Oslo. Alături de Jan Erik Holst, editor la Institutul Norvegian de Film din Oslo și de tinerii din sală, a urmărit documentarul „Munch's Mothers”.

Cele două mame ale lui Munch

Viața lui Munch ne-a trecut prin fața ochilor într-o liniște ca de doliu. Am răsuflat cu toții adierea morții care l-a înconjurat pe artist de cînd era copil, pînă ce a pierdut-o și pe cea de-a doua mamă a sa, matusa Karen. De la cele două femei a moștenit talentul, însă personul i-a fost îndrumat

de întîmplările din viața sa. „Nu pictez ce văd, ci ceea ce am văzut”, spunea Munch. De aceea, pe pînzele sale a desenat în culori reci, cu mișcări grăbite și nervoase, alei înzăpezite, copii pe drum de munte sau oameni cu capurile plecate. Palma grea a morții parcă i-a încălzit mereu umărul. Prin tablourile sale, Munch își striga disperarea, în timp ce criticii îi apreciau arta. S-a internat și într-un ospiciu, pentru a-și vindeca eul doborît. Doar matusa Karen, cu care a făcut schimb de scrisori mereu, fie că picta dintr-un atelier din Paris ori Berlin, îi ghicea mereu tușele negre din mintea sa. La fel și Munch știa dacă matusa sa are vreun necaz, după scrisul de mînă. Caligrafia elegantă a femeii, cu majuscule rotunjite, contrasta cu literele mărunte, ascuțite și îngale ieșite din condeiul artistului.

Unele dintre tablourile pe care le-am văzut în documentar au fost reproduse pe 15 afișe expuse în holul Corpului I al universității. „Strigătul” înfățișează cel mai bine disperarea lui Munch, pe care a pictat-o în linii albastre și roșii. „Oamenii își vor ridica pălăriile în fața tablourilor mele ca în biserică.” Așa au făcut, apoi au trecut nepăsători mai departe, la fel ca cele două umbre din pictură pentru care nu există altceva în afara propriilor gînduri. ■

BALET CA-N POVEȘTI

Giselle în cuvinte scurte și pași lungi

de **Paul ANDRICI** | paul.andrici@yahoo.com

O poveste de dragoste într-un spectacol de balet în două acte a fost piesa pe care Opera Națională Română Iași ne-a oferit-o vineri seara în Sala Mare a Teatrului Național din Iași. Sub atenta dirijare a lui Adelin Cătinean, piesa „Giselle”, compusă de Adolphe Adam, a readus magia baletului în arta narațiunii fără cuvinte, întrebîndu-ne dacă minciuna și trădarea pot sau nu învinge iubirea ce pare să doboare și morminte bîntuite.

Cortina de un roșu mai stacojiu decît mărul din basmul Albă ca Zăpadă ne conduce privirea pe o scenă care și ea pare scoasă dintr-o carte cu povești, cu o pădure acoperită de copaci primăvăratici și o casă de lemn unde locuiește eroina, Giselle. Dar imaginea castelului pictat în fundal ne trezește în satul unde locuiește balerina noastră, căutată cu patos de către Hans, un îndrăgostit fără cusur, dar ale cărui greșeli îl vor afecta mai tîrziu.

Orchestra condusă de dirijorul Adelin Cătinean își joacă cu desăvîrșire propriul rol, cel de narator a cărui abilitate de a povesti prin note muzicale absolvă piesa de orice dialog. „Giselle” ne transmite doar prin mișcări de dans, crescendo-uri

și descrecendo-uri ale orchestrei și jocuri teatrale sentimentele ce se redau în fiecare scenă. Momentul în care eroina îl întîlnește prima dată pe ducele Albert, deghizat sub o mască de om simplu, este cu atît mai jovială cînd vioara și violoncelul ne povestesc pe timpi semirapizi ce se-nîmplă. Bărbatul de viță nobilă este menit să se căsătorească cu o altă femeie din aceeași categorie socială, însă frumusețea lui Giselle îi sucește mințile, iar cei doi încearcă să-și demonstreze iubirea în pași de dans. Scenele acestora curg rapid, cu o oarecare inocență copilărească în felul în care sînt puse în scenă, dar captează din prima atenția publicului, care pare să-l susțină pe duce atunci cînd fata rupe din petalele unei flori cînd își testează sentimentele. Subit, frica o cuprinde și se oprește din ciopîrțitul plantei, însă Albert o ridică de pe jos și termină proba. Cu nota „Iubire”, cei doi îl trec și dansează alături de alți săteni în cinstea acestei descoperiri.

Singurul care nu-l vede cu ochi buni pe băiat este Hans și cu o ură susținută de orchestra stridentă, el încearcă să descopere orice l-ar putea distruge pe rivalul său. După ce îi scotocește prin cabană, descopere-

ră o sabie poleită cu aur și un corn de vînătoare. Cu aceste obiecte, Hans reușește să-l demaște pe ducele Albert, iar Giselle descoperă și despre viitoarea căsătorie a acestuia cu prințesa Bathilde. Infatuarea care pînă acum i-a adus doar fericire o duce pe frageda Giselle aproape de nebunie, chiar maniacală după cum ne anunță ritmul alert pe care pare să-l inspire orchestra. Totul este alert, fata fuge de la un personaj la altul, se uită adînc în ochii acestora și doar prin aceste priviri pare să le povestească amăgirea și tristețea pe care le resimte în adîncul inimii. Trădată, ea ridică sabia fostului iubit, însă nu arma este cea care o doboară, ci fragilitatea ei este cea care o lasă pe Giselle întinsă în brațele lui Albert.

Ambii bărbați se simt vinovați de pierderea vieții fetei, iar frigul din timpul nopții le umple și mai tare sufletele pierdute. Amîndoi încearcă să găsească mormîntul în care a fost îngropată eroina, însă fantoma ei nu uită atît de ușor. Acum, atît Hans cît și Albert sînt condamnați să-și înfrunte greșelile săvîrșite, bîntuiți de chipul lui Giselle, care și pe lumea cealaltă tot prin dans și mișcări lascive ne transmite ceea ce simte: trădare, amăgire, dar și o fericire ce străbate și granițele dintre lumea celor vii și a celor morți. ■

O țară împărțită între proeuropeni și sceptici nu este o țară liniștită. O vedem și la vecinii noștri de peste Prut care organizează când proteste pro-unirea cu România când anti-semnarea Acordului de Asociere cu Uniunea Europeană. Însă Kievul s-a dezis, săptămîna trecută, complet de Uniunea Europeană. „Acordul nu va fi semnat, misiunea noastră se încheie“, a declarat emisarul UE în Ucraina, Aleksandr Kwasniewsk. Însă situația țării este una conflictuală. Țara s-a rupt practic în două, iar protestele continuă de ambele părți. Însă decizia a fost luată: Ucraina nu va semna Acordul de Asociere. Rămîne să așteptăm summitul să vedem care va fi soarta Republicii Moldova.

Ucraina se dezice de Europa

Conducerea țării a schimbat macazul, cu direcția Rusia.

Viktor Ianukovici, un îi iubește și pe ruși și pe europeni, în funcție de cum bate vîntul.

Nu mi se pare corect ca UE să pluseze într-un fel de licitație asupra Ucrainei

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@yahoo.com

Ucraina a avut întotdeauna o poziție de putere în raport cu Rusia și Uniunea Europeană (UE) sub auspiciul căreia și-a permis o libertate destul de mare. Cum credeți că se va schimba acum raportul acesta în momentul în care Ucraina a declarat că a încheiat relațiile cu UE?

Este o situație schimbată față de ceea ce a însemnat extinderea cu celelalte țări care, pînă la urmă, au ajuns să facă parte din Uniunea Europeană. În celelalte state a existat și există o dorință a opiniei publice clar exprimată de a se integra, există o conștiință publică de apartenență la spațiul european. Chiar și în Balcanii de Vest. În Serbia, guvernul și președintele Tadic au putut să facă niște compromisuri în legătură cu Kosovo care păreau de neimaginat și asta numai în ideea unei apartenențe la UE, pentru a merge pe un drum european. Există această conștiință cît și cea a realizării anumitor sacrificii care merită făcute de dragul unui proiect ce va duce la rezolvarea mai ușoară a unei probleme. Așa a fost și în cazul României și al Bulgariei. Ei bine, în privința Ucrainei și a Republicii Moldova lucrurile sînt fundamental schimbate. Avem de a face cu societăți împărțite în jumătate între cele două realități geopolitice, cu elite economice care au și ele atitudini ambivalente. Pe de o parte, desigur că le-ar conveni garanțiile oferite de proiectul european, pe de altă parte nu vor să își asume și îndatoririle pe care le-ar avea sau condițiile puse de apartenența la pro-

iectul european. Ei ar vrea să fie protejați ca în UE, să nu vină o putere politică abuzivă care să le ia afacerile, să le confiște bunurile și să îi oblige să facă afaceri cu anumite persoane, însă, în același timp, nu vor să își asume și condițiile legate

de această protecție. În plus, au și niște elite politice care vor să rămînă la putere și lor le este aproape indiferent că o fac într-un spațiu sau celălalt. Emoția lor este de a rămîne la putere și de a gestiona această putere în folos propriu, într-o parte sau alta. Deci, dacă pentru restul țărilor, apartenența la UE este inclusă într-un proiect național care este asumat unei conștiințe, în care înțeleg că este unul al negocierii și al compromisului, pentru țările acestea două este mai degrabă o chestiune de alegere pragmatică. În sensul de „ce-mi dai” și „ce-ți dau” și de cum ies eu în final. Așa că lucrurile sînt fundamental schimbate în ceea ce privește aceste țări. Cred că și UE a făcut greșea să le trateze cam ca pe niște state din Europa Centrală și de Est, cu o anumită perioadă de 10-15 ani de înțiriere, or lucrurile sînt calitativ și fundamental diferite – și o spun cu tristețe – și

față de Republica Moldova. Aici e o problemă complicată, de alegere într-un mod foarte pragmatic.

Au contat presiunile făcute de UE și în cazul Iuliei Timoșcenko?

Eu cred că asta a fost o condiționalitate care a încurcat mai mult lucrurile. Dacă a fost judecată de UE ca pe un fel de probă asupra hotărîrii statului ucrainean de a merge pe drum european, cred că au pus în mod greșit problema. Cred că e o condiție de care ambele părți se încurcă.

Păi cam așa a fost pusă problema.

Da, și a ajuns o problemă pentru ambele părți fiindcă a părut să fie unica și nu e deloc așa. E una care mai mult a încurcat negocierile.

Deci putem spune că, pînă la momentul în care a fost pusă în fața unei alegeri, Ucraina a fost avut o libertate mai mare tocmai fiindcă se afla între cele două puteri care încercau, ambele, să o tragă în direcția lor.

Ucraina are, desigur, libertatea de a-și alege drumul pe care să meargă. Totuși, din punct de vedere economic, cea mai mare parte a schimburilor comerciale sînt cu UE în acest moment. Apoi UE reprezintă undeva la 25% din PIB-ul mondial, iar Uniunea Euroasiatică reprezintă cam 3%. Economic vorbind, datele ar conduce către o apropiere de UE. Însă dacă revenim la Ucraina, aceasta este o țară nu numai social împărțită în două, dar delimitată foarte clar economic și geografic. Or, în aceste condiții, o alegere dură din partea regimului ucrainean, pus în fața unei decizii din catego-

ria ori cu unii ori cu alții, este o chestiune extrem de complicată și care pune statul ucrainean chiar în fața unei perspective cu semn de întrebare asupra continuității. Alegerea este extrem de dificilă.

Și cum arăta Republica Moldova în contextul acestei decizii a Ucrainei?

Republica Moldova e cumva în umbra acestei alegeri. S-ar putea totuși ca acest proces Vilnius să nu se încheie cu un eșec total. S-ar pu-

a parafa acordul de asociere cu UE?

Da, dar asta nu înseamnă mare lucru. Parafarea înseamnă o perioadă lungă de negocieri pentru implementare. Acest proces depinde foarte mult de felul în care vor arăta rezultatele alegerilor din primăvară din Republica Moldova. Timp scurt din păcate, timp în care beneficiile unei relații apropiate cu UE nu au timp să se vadă. Nici liberalizarea vizelor nu are timp să se în-

Salvăm Grecia, salvăm Portugalia, salvăm Spania, dar de ce să plusăm pentru Ucraina despre care nu avem nici o garanție că va fi de partea noastră?

tea ca această decizie să fie favorabilă Republicii Moldova și Georgiei, fiind singurele state care rămîn ancorate în acest proces și care pot primi ceva. S-ar putea deci ca negocierile să continue inclusiv la nivel UE-Rusia. Însă pe alte paliere, nu pe cel al șantajului și a supraofertei care i se face Ucrainei dintr-o parte sau din alta. Nu mi se pare corect ca UE să pluseze într-un fel de licitație cu Rusia asupra Ucrainei. Asta nu cred că nu ar fi acceptat nici de statele membre și cu atît mai puțin de opiniile publice din aceste state. Salvăm Grecia, salvăm Portugalia, salvăm Spania, dar de ce să plusăm pentru Ucraina despre care nu avem nici o garanție că va fi de partea noastră?

Deci păstrează în continuare șanse de

simple pînă atunci. E foarte sigur că avem acest semnal de la Comisia Europeană, dar ea depinde de statele membre, în Consiliu, iar acolo lucrurile pot deveni extrem de complicate. E suficient ca un singur stat membru să aibă o problemă legată de justiție, de imigrație sau de cine știe ce altceva și această liberalizare să nu se producă. Și s-ar putea să ajungem în situația în care sîntem noi, acum, în privința intrării în Spațiul Schengen: Parlamentul și-a dat acordul, Comisia la fel, cele mai multe state membre la rîndul lor dar dacă un stat sau două nu vor situația e compromisă. E o chestiune de drum lung și cred că momentul Vilnius e doar o etapă, poate mai slabă decît ne-am fi așteptat, în relațiile UE cu statele din est. Dar nu cred că ușa se închide. ■

Ucraina, ultimul eșec al Revoluției Portocalii

Împărțită între Est și Vest, condusă de o clică de politicieni corupți și clienții lor, oligarhi care își urmăresc interesele personale, Ucraina pare să se fi oprit din drumul spre Europa, pentru a se întoarce spre Moscova. Este rezultatul contextului politic și economic dificil în care se află țara, rodul presiunii exercitate de Rusia „țarului” Vladimir Putin și, spun unii, al lipsei de abilitate cu care a negociat UE.

Nu în ultimul rînd însă, este și rezultatul eșecului uriaș al Revoluției Portocalii, pe care ucrainenii o aniversează zilele acestea.

La ora la care scriu aceste rînduri, prietenul Sergiy, fost ziarist, în prezent director al unui ONG din Kiev, participă la protestul pro-european și anti-guvernamental din capitala Ucrainei pentru a denunța decizia regimului lui Viktor Ianukovici, care a suspendat negocierile pentru semnarea Acor-

dului de Asociere cu UE, ce ar fi trebuit să aibă loc la summitul de la Vilnius.

Sondajele de opinie arată că majoritatea ucrainenilor susțin semnarea acordului, dar rămîne de văzut cum se va simți această susținere în stradă și în general, în societate, pe #euromaidan, așa cum a fost botezată pe rețelele sociale mișcarea pro-europeană.

„Sînt realist, dar totuși mai sper că putem face ceva. Ucrainenii, însă, în general, sînt dezamăgiți de eșecul Revoluției Portocalii”, îmi spune Sergiy. „Am ieșit deja la proteste în 2004 și ce s-a schimbat?”, se întreabă ei.

Nu s-au schimbat multe, de la nivelul de trai scăzut pînă la cel al corupției la nivel înalt. Iar certurile din cadrul coaliției aflate după 2004 la guvernare nu au făcut decît să pună paie peste foc și să pregătească terenul pentru întoarcerea la putere a lui Viktor Ianukovici cu care, ce greșea!ă, liderul Re-

voluției Portocalii, Viktor Iușcenko, a încheiat un pact de neagresiune imediat ce a cîștigat alegerile prezidențiale.

Nu trebuie să ne surprindă baletul lui Viktor Ianukovici, care din „omul Rusiei” a devenit un preșe-

dinte vizionar european, numai pentru a reveni zilele trecute la personalitatea care îl consacrase. Schimbînd ce e de schimbat, să ne reamintim că Vladimir Voronin a trecut prin aceleași etape, convertind roșul comunist în portocaliu, în 2005, pentru a reveni mai apoi la culoarea sa preferată, după ce

păcălise Vestul.

Poziția anti-europeană a oligarhilor ucraineni este și ea explicabilă, în condițiile în care interesele lor economice se îndreaptă spre Est, iar deschiderea piețelor, odată cu sancțiunile Rusiei, i-ar afecta în mod direct. Poate că mai puțin explicabil este însă, în lumina actualei evoluții, optimismul liderilor europeni, care așteptau un „summit istoric” la Vilnius.

Există o șansă teoretică și minusculă ca Ucraina să semneze totuși acordul la Vilnius, dar cei mai mulți se îndoiesc că un astfel de scenariu e posibil. Pîrghiile economice ale Rusiei, care ar strivi financiar Ucraina pe termen scurt, sînt mult mai puternice decît cele ale UE, care oferă perspective pe termen lung.

După Vilnius, viitorul Ucrainei este incert. Dar ușa UE, ai cărei lideri sînt acum furioși și dezorientați, nu trebuie să se închidă. ■

FĂ UN STOP-CADRU

Un samurai cu piele de lup

de Iulian BÎRZOI |
iulian.birzoi@gmail.com

Acțiunea din „The Wolverine” are loc la o perioadă după cea de-a treia parte din X-men și-l găsim pe Logan drept un pustnic, trăind de pe-o zi pe alta pe vârful munților. Totuși, chiar și aici sus este bîntuit de fiecare dată cînd închide ochii de către Jean Grey, pe care a iubit-o, însă căreia i-a spintecat stomacul după ce puterile ei de mutant scăpaseră de sub control.

Trăind mai bine de cîteva sute de ani, fiind practic nemuritor mulțumită puterilor sale și fiind neputincios în fața morții tuturor persoanelor de care s-a apropiat, lui Wolverine îi este oferit tocmai din Japonia, „cadoul suprem”. Șansa la o viață normală, în care să se poată iarăși îndrăgosti și întemeia o familie. Totul ca răsplată din partea unui moșuleț aflat pe patul de moarte, director al celei mai importante și mărețe companii din țară, pe care Logan îl salvase cu cîțiva zeci de ani în urmă în timpul atacului nuclear de la Naga-

saki. De aici, acesta se trezește în mijlocul unui conflict major care în primă instanță e centrat pe poziția de conducere a imperiului rămasă în grija lui Mariko, nepoata muribundului.

Povestea filmului este ingenios gîndită, și depășește rangul filmelor de weekend, cum

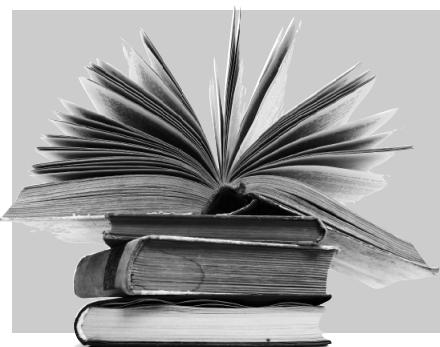
Logan îl salvase pe directorul celei mai importante companii din Japonia în timpul atacului nuclear de la Nagasaki.

sînt majoritatea producțiilor cu super-eroi. Totul, învăluit într-un frumos peisaj asiatic cu samurai, săbii *katana*, *yakuza*, luptători ninja, mutanți și mult *sake*. Și chiar dacă este al doilea film cu X-Men a cărui acțiune este centrată pe Logan, nu se simte deloc ca un

balast, Hugh Jackman avînd o mare contribuție în sensul acesta. De asemenea, scenele de luptă sînt așa cum trebuie. Rapide, clare, sălbătice, sîngeroase și cu membre sfîrțecate, exact în stilul lui Wolverine.

Ce m-a nemulțumit însă este finalul, care deși vine cu vreo două surprize neașteptate, pare făcut în grabă, cu găuri în scenariu, iar modul în care progresează povestea la unele scene se apropie periculos de mult de ridicol. În plus, o altă greșală vine din partea personajelor secundare, care deși sînt foarte bine introduse și se potrivesc în puzzle, nu sînt exploatare la adevăratul lor potențial. Chiar și așa, The Wolverine este un film solid, cu multe lupte pline de adrenalină și suspans, una dintre cele mai memorabile fiind cea de deasupra unui tren ultra-rapid, executată aproape fără cusur. Iar ca bonus, în scenele de după credite, ne este prezentat un *teaser* din Days of the Future Past, următorul film X-Men, Wolverine continuînd să fie ce a fost dintotdeauna – un ronin (n.r.: un samurai fără maestru). ■

NAVIGHEAZĂ PE-O PAGINĂ DE CART

Titlu: „Țara cu un singur gras”
Autor: Adelin Petrișor
An: 2013
Editură: Polirom
Gen: Jurnal

Ri, ghid la Phenian

de Iulia CIUHU |
cristina.ciuhu@yahoo.com

Peste Coreea de Nord se înalță o mîna de fier. Și mîna aceasta trage sfori actricești în toată țara. Pirghiile ei intră în cele mai ascunse unghere, iar acolo urlă din toți rărunchii faptele cele de slavă ale celui care cunoaște limba animalelor și care, la moartea sa, a fost deplîns de triste rîndunele. De fapt, în „Țara cu un singur gras”, ultima apariție editorială a jurnalistul de război de la TVR, Adelin Petrișor, se subliniază că întreaga țară este tristă, colorată doar în nuanțe de gri și lipsită de oameni care să cunoască zîmbetul. În plus, coreenii nu au nici un motiv care să le lumineze ziua și sînt prinși într-o galerie fără capete în care se strigă și se arată doar minunele mărului conducător.

La împlinirea a 100 de ani de la nașterea dictatorului Kim Ir Sen, Coreea de Nord a fost în extaz. Milioane de oameni obosiți s-au strîns la Phenian ca să-i aducă laude, flori și baloane colorate. Pentru că numai el merită să cunoască și alte nuanțe pe lîngă cea de gri sub care trăiește populația de la nașterea lui. „În 2012 am plecat împreună cu colegul și operatorul meu Cătălin Popescu la Phenian. Am fost acolo cînd nord-coreenii sărbătoreau 100 de ani de la nașterea fondatorului Kim Ir-Sen și bineînțeles că au făcut o paradă

mare și au încercat să lanseze o rachetă. Era un moment de sărbătoare a regimului de la Phenian pentru a arăta lumii pe noul linder Kim Jong-un”, a precizat Adelin Petrișor.

Nord-coreenii se feresc de jurnaliști. Ba chiar reporterii își limesc pe haine etichete sugestive, care să arate locuitorilor că sînt de la presă, astfel încît să nu intre în conflict cu legile statului conform cărora orice legătură neautorizată cu reprezentanții mass-media poate duce la moarte sigură. Chiar echipa TVR a fost însoțită mereu de un ghid, Ri, cel care le-a presărat călătoria cu glumițe și ironii pe care reporterul le-a surprins în cartea sa.

De curînd, lumea civilizată a fost îngrozită de uciderea unui stadion de oameni pentru că s-ar fi uitat la televiziunile sud-coreene. Potrivit presei, din ordinul lui Kim Jong-un, 80 de oameni au fost asasinați numai acum două săptămîni pentru că au îndrăznit să încalce normele și să se abată de la programul standard. Dictatorul, care în august a dat ordinul de execuție a fostei sale iubite și altor trei colegi de-ai săi, are acum 29 sau 30 de ani. Nici acum nu știe sigur ce vîrstă are tînărul conducător suprem, cum nu se știa nici anul trecut cînd jurnalistul TVR a ajuns la Phenian. Dar, cu toate acestea, Adelin Petrișor a adus prin cartea sa o poveste a unei lumi îndepărtate, care putea deveni cîndva și a României. ■

ASCULTĂ DE (LA) NOI

Album: „Exile”
Artist: Hurts
An: 2013
Gen: pop- rock, electro

Exilul orbului

de Doina SÎRBU |
doinasirbu@hotmail.com

După lansarea albumului de debut în 2010 și a turneului ce a durat 2 ani, trupa Hurts propune fanilor un nou album, „Exile”. Noul CD a fost gîndit tocmai pentru a merge pe valul succesului pe care l-au avut cu primul album. Cei doi membri, Theo Hutchcraft și Adam Anderson, au avut de rezolvat o problemă dificilă cu care se confruntă toate trupele la această etapă: să nu-și piardă farmecul și stilul inedit din primul album și, în același timp, să nu-l copieze orbește. Deși albumul este în continuare plin de viață, sarcina pe care o avea duo-ul a fost realizată doar pe jumătate, multe compoziții semănînd între ele. Cîntecele „Miracle”, „Somebody To Die For” și „The Rope” oglindesc idei similare precum cele din compilația anterioară, iar muzica se aseamănă izbitor cu cea a formațiilor Delphic, Muse sau Coldplay.

Piesa „Exile” sună minunat. Începutul liniștit devine treptat mai agitat și preia o formă electronică spre refren. Este urmată de un segment cu acorduri de chitară și se încheie cu un vîrtej cosmic de sunete generate pe computer. „Miracle” se aseamănă cu piesele din albumul de debut, vocile epice și prezența corului ne permit să ne reamintim de lucrarea muzicală „Stay”. Însă rezultatul este un sentiment de nostalgie pe care doar

fanii adevărați îl pot savura din plin.

Ideea declarată a formației Hurts ar fi aceea de a aduce pe piață un album într-o notă pozitivă, a speranței, a încercărilor. Însă dacă acesta ar fi scopul lor cu adevărat, a eșuat simțitor cu cea de-a treia piesă, „Sandman”, care este însoțită de note desprinse din filmele de groază. Glasurile copiilor creează o atmosferă tensionată prin care

Albumul nu se dovedește a fi atît de captivant precum era de așteptat.

se observă cum „Hurts” trec de partea întinericului. Cu toate acestea, trecerea dată nu durează mult, iar o dată cu piesa „Blind” ne întoarcem într-o compoziție excentrică cu aceeași dispoziție pozitivă pe care o aveau și primele melodii ale albumului.

Pus cap la cap, „Exile” se dovedește a nu fi atît de captivant precum era de așteptat. Hutchcraft și Anderson au oferit o mulțime de idei interesante, dar nu au fost suficiente pentru a rămîne în Top 40. Indiferent de ceea ce vrea să transmită muzica, prezența lucrurilor întîlnite anterior: cor, fluiet, chitară, dar și celelalte instrumente folosite, obosesc și dau senzația de *deja vu*. „Exile”, deși este un album bun, se află totuși la ani lumină față de cel de la debut. ■

Ai răcit din cauza frigului de afară și ești nevoit să îți cumperi pastile. Ți-ai dori însă ca farmacistul să încurce pastilele și să-ți dea ceva care să te țină drogat măcar pînă în martie, cînd se va topi zăpada. Te-ai săturat să cumperi chestii diluate de la bișnițarii din Republica Moldova.

Abia aștepti Crăciunul, dar nu pentru zăpadă sau colinde și nici pentru cadourile de sub brad. Tot ce-ți dorești este să poți mîncă răcitură, tobă, salată boeuf și apoi să lenevești în voie. Kilogramele în plus nu vor fi o problemă. Și așa îți doreai să-ți schimbi garderoba.

Speri ca săptămîna asta să reușești să ajungi la examene. Mereu adormi și nu reușește să te trezească nici telefonul și nici colegii de cămin care ascultă manele la maximum. Ți-ar prinde bine dacă examenele s-ar da și pe timpul nopții ca să poți ajunge și tu.

Începînd de mîine începi să te antrenezi serios pentru munte. Dimineața vei face cîteva serii de genuflexiuni, la amiază jumătate de oră de alergare, iar seara, ca să fie exact ca pe pîrtie, vei bea o sticlă de votcă. De acum îți mai trebuie doar zăpada.

Vrei să vină zăpada și să scoți în sfîrșit sania la plimbare. Trebuie totuși să găsești pe cineva care să-ți tragă sania. Nu ai vrea să pățești ca anul trecut cînd te-au amendat polițiștii pentru că te-ai legat de tramvai și ai mai stat și o lună în spital pentru că ai căzut și ți-ai rupt un picior.

Șeful te-a pus să faci ceva foarte important în urmă cu cîteva săptămîni, iar tu încă nu ai reușit să duci la capăt sarcina. Speri totuși să reușești săptămîna asta să-ți termini treaba. Altfel iar o să te cicălească în ședința de lucru și nici nu o să-ți dea vreun ban luna aceasta.

PRIMUL RĂCNET

de Paul ANDRICI | paul.andrici@yahoo.com

Până acum și un șofer de tramvai care a în ultimii trei ani și-a ținut calculatorul în amanet a auzit de celebrul „Black Friday” (n.r: Vinerea Neagră), cea mai sinceră și neoficială sărbătoare de pînă acum. Ce se-nîmplă în această zi care marchează începutul *weekend*-ului? Prețurile din anumite *supermarket*-uri și magazine online scad chiar și la jumătate față de cel original și toată lumea cumpără orice are sau nu are nevoie. Nu mi-ar trebui un încărcător de iPhone pentru că eu folosesc un Samsung, dar totuși mi-l cumpăr pentru că este foarte ieftin.

În România fenomenul s-a răspindit mai bine printre tinerii care își căutau produse electronice sau gadgeturi pentru aparatele mobile, însă pe parcurs a devenit una din cele mai așteptate sărbători de iarnă. Original, Black Friday a apărut în America pentru a mai vărsa puțină apă peste focul care-i cuprindea pe cumpărătorii de Crăciun, ce înainte devastau magazine întregi

Prețurile sub boicot

În România fenomenul s-a răspindit mai bine în rîndul tinerilor care căutau gatgeturi.

pentru acel cadou de sub pom. Dacă la noi încă a rămas la nivelul online, în State oamenii așteaptă și cu orele în fața supermarketurilor, iar spiritul consumatorist al acestora a început să-i înfurie și chiar să-i înfricoșeze pe unii. De ce? Pentru că în 2011 și 2012 au apărut imagini cu persoane care se băteau pentru o jucărie, în California un client a fost condus de gloanțe spre mașina sa, iar în Los Angeles o femeie și-a împroșcat vreo cinci competitori cu spray paralizant.

Sună foarte trist și oricine se comportă atît de stupid pentru un telefon care în mod firesc ar trebui să coste 40 de dolari, față de 200, nu este un exemplu bun pentru lista bărbosului în roșu. Însă nu e atît de simplu să ne-n dreptăm degetul spre Black Friday și să spunem că ne-am găsit țapul ispășitor. Cînd vedem alte astfel de

incidente la lansări de hipermarketuri, cel de anul trecut cu lampioanele din *mall*-uri și nebunia dinainte Crăciunului nu mai poți zice că este vina unei singure zile de reduceri și apoi să-nchizi ochii la restul.

Au apărut pe Internet mai multe voci care sînt de părere că cea mai bună soluție este să fie boicotat Black Friday-ul, pentru că este o „sărbătoare a capitalismului și distruge vieți umane în cele cîteva ore ale sale”. Bine, sînd de acord doar dacă boicotăm și tăiem și restul sărbătorilor din calendar, pentru că măcar asta este singura care are un strop de sinceritate în ea. Ce se face de Black Friday? Se vinde și se cumpără. Cum este promovat? Cu publicitate despre reduceri și stocuri limitate. N-are nevoie de pomi sau colinde și nici de iepuri cu ouă colorate. ■

SCOR LA PAUZĂ

Pițurcă pe calul troian

de Paul ANDRICI | paul.andrici@yahoo.com

A mai murit o șansă de a participa la Campionatul Mondial, dar la cîte vise fotbalistice și-au dat duhul în ultimii ani, nici măcar lacrimi de crocodili nu mai avem. Putem de acum să adunăm toate hoiturile speranțelor pierdute și să facem expoziție cu ele, precum făcăm în clasele primare cu gîndacii prinși cu bolduri într-o bucată de lemn. Mai ales după barajul de pe 19 noiembrie, dintre România și Grecia.

Șansele ca anul viitor să dăm o vizită prin Brazilia erau destul de bune, le-am învins pe Andorra și Estonia, cu vecinii noștri unguri am făcut un egal, dar i-am și bătut, iar Olanda și Turcia au fost cam singurele care ne-au dat frisoane. Dar nu-i bai, jocul rezultatelor ne-a adus departe, iar lunile septembrie și octombrie au fost unele cît de cît multumitoare pentru naționala noastră.

Apoi am dat de Grecia, pe care am făcut prostia să o subestimăm și să o vedem ca pe o echipă de tip pod, care ne va permite trecerea spre mondial. Doar că am uitat să luăm în considerare faptul că poate podul e făcut din lemn șubred, mîncat de molii, iar frînghiile mai au puțin și se rup. Am avut încredere că se-

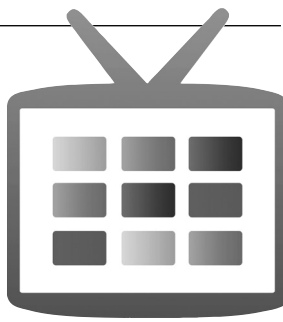
lecționerul Pițurcă o să devină un fel Indiana Jones, care să taie corzile unei punți și-n timp ce cade în prăpastie să se agațe de frînghiile rețezate și să urce pe partea cealaltă. După cum au observat comentatorii meciului, bloggerii de sport și suporterii, Victor Pițurcă nu este un Indiana Jones. Pe site-ul prospect.ro s-a făcut un sondaj despre cine consideră microbiștii că poartă vina pentru ratarea calificării. Din cele șase variante, „conducerea tehnică” a ieșit învingătoare, cu un procentaj de 45% din voturi.

Se pare că nimeni nu-l mai vrea pe antrenor în rolul de selecționar, dar cum contractul acestuia cu Federația Română de Fotbal nu-l obligă să-și răscumpere păcatele, nici Pițurcă nu este nevoit să plece. Și de ce să plece, că doar 50 de mii de glasure ce-i scandează demisia nu sînt un motiv prea bun, iar altul n-are. La cum merg lucrurile, poate că și-n 2018 vom face alte proiecte pentru orele de biologie, doar că în loc de insecte vom pune la expoziție bucăți dintr-o minge și fibre din tricouri tricolore. ■

MAI PLAȚI CA ECRANUL

„Țara cu un singur gras”, la regim

de Cătălina DOBROVICEANU dobroviceanu.catalina@yahoo.com

Oricît de apreciat ai fi în tagmata, mereu se găsește cîte o persoană care să fie de cealaltă baricadă. Dacă tu crezi că îți faci treaba bine, îți va spune să te mai gîndești. Primești laude și distincții? Nu o impresionezi. Nici chiar dacă te numești Adelin Petrișor.

Materialele jurnalistului inspirate din vizita sa în Coreea de Nord au stîrnit discuții, aprecieri, dar și contestări. Cea mai recentă nemulțumire referitoare la ultima carte a lui Adelin Petrișor, „Țara cu un singur gras”, îi aparține lui Daniel Dediuc, președintelui Asociației România Muncitoare, o organizație comunistă. Acesta, în calitate de „bun prieten cu personalul diplomatic al Ambasadei R.P.D. Coreea la București” și de redactor-șef al Publicației România Muncitoare, i-a trimis o scrisoare directorului general al Societății Române de Televiziune (SRTV), Claudiu Săftoiu, prin care i-a cerut să interzică lansarea lucrării la Tîrgul de Carte Gaudeamus.

Dar plîngerile nu se opresc aici. Lui Daniel Dediuc nu i-a plăcut nici atitudinea pe care jurnalistul a avut-o la emisiunea „Garantat 100%” de luni, cînd a vorbit despre vizita sa în Coreea de Nord. „Dl. Adelin

Petrișor a prezentat în emisiunea respectivă numai cuvinte insultătoare la adresa poporului coreean. Și ca să pună sare pe rană, a scris și o carte pe care a intitulat-o «Țara cu un singur gras», prin asta făcîndu-se aluzie la conducătorul statului, de parcă în această țară nu ar mai fi și alte persoane grase”, a reclamat Dediuc în scrisoare.

Însă nemulțumirile vin mult mai de sus, tocmai de la ambasadorul Coreei de Nord, cu care Dediuc ar fi vorbit și care dorește ca directorul SRTV să ceară scuze Ambasadei. Altfel, președintele Asociației România Muncitoare crede că s-ar isca un război diplomatic între cele două țări, „care să nu ne avantajeze”.

Daniel Dediuc se mai întreabă dacă nu cumva, imaginile cu cetățenii coreeni executați pe un stadion, care au apărut săptămîna trecută pe Internet, au fost răspîndite tocmai de Adelin Petrișor. I se pare prea mare coincidența dintre momentul în care au fost lansate și ziua în care a fost difuzat interviul televizat. Are însă încredere că problema se va rezolva. Dacă nu de la președinte la președinte, măcar de la jurnalist la jurnalist. ■

DE LA CENTRU

Hackeri de școală nouă

În 1995, cînd a fost arestat pentru atacul asupra serverelor Banca d'Italia, Raoul “Nobody” Chiesa făcea parte din elita hackerilor lumii. Ca și Julian Assange sau Kevin Mitnick, era un puști curios, care învăța cucerind. Hackuise cam tot ce se putea hackui la vremea aia, își trecuse în palmares rețelele tuturor marilor companii de telecomunicații. Erau vremuri romantice, în care nu se făceau bani din asta, iar legile Internetului abia apăreau. Legea italiană, de exemplu, a fost croită pe măsura lui Chiesa. Primul caz a fost al lui. „Judecătorul nu știa nimic despre computere, avocatul – la fel. Iar eu stăteam acolo, într-un birou al procuraturii, și le desenam amîndurora scheme care descriau acțiunile mele”, povestește acum Chiesa. Tribunalele l-au speriat rău și s-a transformat curînd într-un așa-numit „hacker etic”, specializat în securitatea informației. Împreună cu alți doi autori, a scris o carte în care descrie nouă profiluri de hackeri ai zilelor noastre („Profiling Hackers”, 2009). Pentru a defini aceste profiluri, am studiat toată „literatura de specialitate”, de la romane la biografii. Am început apoi să mergem la conferințe de hacking, să vorbim cu oameni, să întîlnim hackeri adevărați în mediile lor”, spune Chiesa. De un lucru putem fi siguri, adaugă el: că hackerul nu e tocilarul acela care tastează febril, cu fața luminată de un monitor. Oamenii ăștia citesc, beau, ascultă tot felul de muzici. Atîta doar că sunt mai isteți decît media. ■

Vlad ODOBESCU
jurnalist freelancer

întîlnește pe la conferințe și vede cît de mult s-a schimbat lumea asta. S-au dus vremurile romantice. Furia și banii sînt, în ziua de azi, principalele motoare ale hacking-ului, explică Chiesa. „Furia vine din lumea în care trăim. (...) Întreaga omenire se schimbă, avem o criză în plină desfășurare, țări în curs de dezvoltare... În anii '50 – '70, dacă tinerii erau împotriva Războiului Rece, a rachetelor din Cuba ori a Războiului din Vietnam, ocupau piețe publice. Acum, pot lansa un atac DDoS, pot distruge o pagină pentru a arăta lumii că sunt împotriva a ceva”, adaugă el. Cel puțin pe alocuri, virușii informatici au înlocuit pietrele; instituțiile rămîn cu geamurile întregi, dar cu serverele compromise. O fi asta o față a progresului? ■

Ai așteptat să vină Black Friday de anul trecut, iar vinerea trecută te-ai trezit de dimineață, ți-ai pregătit pachetele cu mîncare și ai plecat la colindat magazinele. Acum însă trebuie să-ți cauți un apartament mai mare. La cîte ai cumpărat nu mai ai loc nici să intri în casă.

Se apropie Crăciunul și nu ai nici un ban în buzunar. Ți-ai dori însă să-ți cumperi atît de multe încît ai început să te rogi zilnic să-și găsească prietenul tău un job mai bine plătit. Însă la cîte lucruri vrei este musai ca să-și găsească un post de senator sau deputat, ori un director de bancă.

Ca să nu te prindă 2014 singură ai început să-ți cauți iubit pe site-urile de socializare. Ai pus poze care să dezvăluie suficient, o descriere generoasă, iar pretențiile nu-ți sînt prea mari. Acum însă nu știi cum să scapi de mesaje insistente sau de telefoanele în miez de noapte.

De cîteva săptămîni călătorești prin toată țara, iar la facultate ajungi doar noaptea, în drum spre vreun bar. În ritmul ăsta o să ți se îndeplinească visul și vei fi încă zece ani student. La cîte drumuri faci prin țară ai putea totuși să te angajezi la o firmă de curierat. Mai faci un ban de bere.

Ai strîns pînă acum toți banii de buzunar, mai ai de gînd să împrumuți cîteva de la prieten, iar părinții urmează să-ți trimită și ei. Îi vei investi însă pe toți în bilete la Loto sau Bingo. Vei cîștiga sigur. În fiecare noapte visezi că ești milionar, iar palma sîngă te mîncă în fiecare zi.

Toți colegii tăi sînt de părere că te-ai îngrășat considerabil. Probabil ar trebui să nu mai mîncîci fast food, să eviți sucurile cu zahăr și să încerci să mergi și pe jos, nu doar cu taxiul ori RATP-ul. Ca să scapi de tentație ai putea să le aduci pachetul de acasă colegilor.

Studentii ieșeni au avut Paraziții pe buze

În lipsă de scenă, cei doi MC și DJ-ul au cântat pe boxe.

Marti seară, după miezul nopții, Club Skye i-a primit pe Ombladon și pe Cheloo. Invitați de cei de la Facultatea de Automatică și Calculatoare, Paraziții au adus fani de toate vîrstele, de la liceeni la persoane trecute de prima tinerețe, care au cântat împreună cu cei doi artiști. Fără prejudecăți, cu degetele ridicate în aer, cu toții au petrecut 90 de minute, au strigat împreună „Arde” pînă au ajuns „Toate-s la fel”.

Cei de la Paraziții au avut un manifest special pentru fanii manelelor din club.

de Andrei MIHAI | mihaicandrei@yahoo.com

În Club Skye răsună muzica electronică, dar pe ringul de dans doar cîțiva dansează pe ritmurile de dubstep. Cei mai mulți tineri în-să privesc ironic la cele cîteva fete și băieți care își mișcă trupurile pe muzica hipnotică. Brusc, mulțimea se pune în mișcare, se aud zumzete de peste tot, iar vocea lui Cheloo răsună din boxe. „20 de tone de bere, 20 de kile de haș, 20 de mii de motive să nu le lași, 20 de prieteni, de 20 de ori mai mulți bani, 20 de femei de 20 de ani.” Lîngă mine un puști căruia abia i-a mîjit mustața strigă din toți rărunchii în-să „20 de femei de 90 de ani”, iscînd glume din partea prietenilor lui, ceva mai mari decît el.

Paraziții arată polițiștii cu degetul

După o scurtă negociere cu fanii care nu-i lăsau pe cei doi artiști să se urce pe o boxă îngustă, Ombladon și Cheloo reușesc într-un final să străbată marea de fani dor-

nici să-i atingă. „Arde! Uite cum arde! Dăm semnale cu fum să ne vezi de departe”, sînt versurile care repornesc petrecerea. Printre zecile de tricouri cu Paraziții își face loc și o fată blondă care, deși nu știe nici un vers de-al trupei, se chinuie să-i atragă atenția lui Cheloo cu de-colteul său. Cu succes, pentru că acesta îi și face semn unui bodyguard să o ia pe tînără din dreptul său.

Treptat, în club parcă nu mai este nici loc și nici aer. Sticlele de bere se golesc unele după altele, iar cele goale nu mai ajung pe mese, ci li se dă drumul direct pe ringul de dans. De aceea, Ombladon le și urează celor care ascultă manele „Mergi la sală ca un prost, fără rost, Hugo Boss nu știe că îmbracă un prost. Cînd lași geamu' jos, băi, ai grijă ce zici, Că te zbor din X5 înapoi în opinii.”

După „cocăleri” vine rîndul polițiștilor să fie arătați cu degetul de către cei doi artiști, în-să nu cel arătător. Iar exemplul lor îl iau și cei din club. Unul dintre petrecă-reți, care pînă atunci stătea pe o ca-

napea se ridică brusc și începe să strige și el pentru că acum cîteva zile „Poliția i-a luat permisul”. Supărarea îi trece în-să imediat ce unul dintre prietenii lui mai aduce o sticlă de Finlandia și se așează în-
poi pe canapea.

Viciile care animă

Lîngă bar un grup de boboci nu bagă în seamă mulțimea adunată în jurul celor de la Paraziții. Încep să rîdă în-să de o colegă imediat ce Cheloo amintește de Monica, cea care „iubea cărucioarele, C-alergat după moși cu bani pînă și-a rupt picioarele”. Iar glumele se pornesc din toate colțurile clubului atunci cînd cineva recunoaște numele niciunei college sau prietene, acestea din urmă încercînd să nu se arate supărate.

În mulțimea de fani mîinile nu s-au odihnit de cînd cei doi artiști au început să cînte, iar genunchii li se mișcă aproape în același tempo. Deasupra cîntăreților, la balconul care înconjoară ringul de dans, patru fete privesc plictisite la cei

care fredonează fiecare vers. În spatele lor, cîțiva băieți burtoși și care nu au renunțat la gecile de piele, își butonează impasibili telefoanele.

Fanii care încă nu au renunțat să-și țină iubitele în brațe, se îndepărtează brusc atunci cînd Paraziții ne spun că „toate-s la fel”. Cel mai vehement pare că este totuși un licean micuț, care stă chiar în fața lui Cheloo. Puștiul dă răzvrătit din mîini și spune cu năduf fiecare cuvînt din melodie și de aceea artistul îl lovește ușor cu palma după cap și îi zîmbește.

În club brațele încep să obosească, iar vocile urmăresc tot mai greu melodiiile Paraziților. „Schimb

de vicii nimic anormal, Caut încontinuu o ieșire din banal. Nu posed la imaginație porți, Fără vicii am fi doar niște roboți” sînt versurile care vin ca un duș rece și animă întreg clubul. Pînă și barmanii, care pînă atunci fumau liniștiți cîte o țigară încep să cînte și să-și miște mîinile prin aer.

Iar dacă melodia nu i-a trezit pe toți din amorțeală, îndemnul lui Cheloo de a „pune mîna de la mîna ca să facem mai multe mîini” îi readuce pe toți pe ringul de dans. Totuși concertul live nu mai durează mult și fără vreun avertisment muzica se oprește brusc. Doar Cheloo rămîne în urmă și spune rîzînd că își cere scuze „pentru calitatea

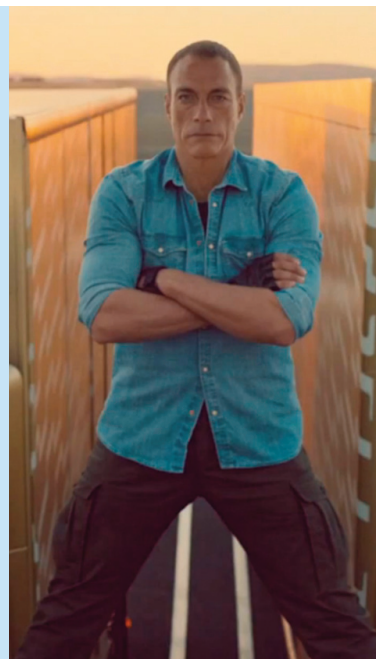
PUNCTUL PE VIP

Șpagat pe două reclame

de Paul ANDRICI | paul.andrici@yahoo.com

O primă întrebare mai întîi. Cine își mai aduce de Jean Claude Van Damme, actorul karatist care în anii '90 era principalul erou de filme de acțiune a postului Antena 1? A mai cochetat el și cu alte canale, pe la Pro TV, pe la Prima, dar nicăieri altundeva nu-l vedeai mai des decît pe antene. Street Fighter era alternativa la filmul Mortal Kombat, gemenii din Dublu Impact cred că au devenit o creșă întreagă și cred că pot număra pe degete ori de cîte ori a reînviat în Soldatul Universal. Peliculele sale nu erau ele cele mai bine cotate, realizate sau bune în general, dar belgianul avea un oarecare șarm ce te ținea lipit de micul ecran de fiecare dată cînd făcea o mișcare de arte marțiale, de genul *roundhouse kick*.

După începutul noului mileniu, Van Damme a cam început să dispară din radarul multora și pînă de curînd nu cred că a mai fost în vreo producție importantă. Acum, la cei 53 de ani ai săi, demonstrează într-o reclamă pentru camioanele Volvo de ce anume se afla, în materie de actori de acțiune, acolo sus cu Stallone sau Schwarzenegger. Spotul începe cu actorul stînd pe retrovizoarele a două camioane, care treptat dau în marșarier și se-ndepărtează unul de celălalt. Cu Van Damme încă pe ele. Cu cît se-ndepărtează mai mult, cu atît și picioarele belgianului se-ndepărtează unul față de celălalt pînă în punctul în care ajunge în poziția șpagat, între doi bolizi în mișcare.

Prima oară cînd a văzut reclama, Mircea Badea a plîns.

Ce să mai, clipul a devenit viral pe Internet, mai ales după ce s-a descoperit că nu este trucat, iar vitejia actorului i-a inspirat pe mulți să-și încerce propriul exercițiu de gimnastică. Se găsesc zeci de parodii în care copie cu exactitate toată tehnica de filmare a spotului, iar unele au mers chiar mai departe încît să-l pună pe Chuck Norris în rolul șoferilor, că poate numai așa se explică cum a fost posibil șpagatul.

Nu numai că a pornit un nou val de viitoare *meme*-uri și parodii internautice, dar l-a și readus cît de cît pe Van Damme în vîzul lumii. Și-a început el bine reîntoarcerea cu rolul din Expendables 2, în-să dacă mai face multe astfel de clipuri își va schimba cariera în star de reclame. De abia aștept momentul cînd o să-l văd pe Van Damme gătînd șnițele cu tigaia Dry Cooker. ■

Amintire cu haiduci

Odissea unui descîntec

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@yahoo.com

Dacă și-ar despleti părul, solistul Cristi Rangu ar semăna unui menestrel din Evul Mediu, care-și purta mereu cu el chitara, cîntînd versuri scrise de propria mîna. În-să păru-i este strîns liniștit într-o coadă, iar vocea sa puternică și masculină este acompaniată de

Băieții dau drumul instrumentelor concomitent, ieșind o furtună de acorduri.

alte chitări, tobe și de o vioară vioaie, care-l plasează în barurile din vremurile reale. Vineri seară, în La Bază, concertul celor de la Odyssey a colindat o Bucovină întreagă și apoi s-a întors în vremurile medievale, acolo de unde trupa își trage inspirația și energia. „De doi ani ne simțim la Iași ca acasă”, spun sucevenii de la Odyssey, care dau drumul unui șir de cover-uri românești, în încercarea de a dezlega picioarele celor care îi privesc și de a-i acomoda cu melodiile reorchestrate. Pentru că pot fi cu ușurință confundate, melodiile „Fata verde” și „Nunta” a celor de la Phoenix sînt diferențiate după intensitatea țipetelor publicului. Da-

că la „Fata verde” luminile verzi s-au zguduit de încîntarea spectatorilor, la „Nunta”, picioarele lor au dansat ca într-o horă pe loc, fără ca glasurile să se mai audă.

Haiducii și descîntecele, bătrînii povestitori și focurile vii nu și-ar găsi loc în versurile unei trupe rock dacă n-ar exista o vioară care să te trimită într-un spațiu medieval. Împreună cu celelalte chitări, aceasta suspină a tristețe, în-să toate se opresc brusc și lasă loc unui moment de *acapella* care face ca spinarea să-ți fie invadată de fiori reci. „O mie de ani în iad n-ar alina, setea asta oarbă pentru iubirea ta / Cînd lipsa ta e cel mai rău, tu, cea mai frumoasă rană a sufletului meu”. Mîinile care dau impresia că tremură pe *griff* în încercarea de a reproduce încheie melodia armonios, cu un gest în aer.

Pentru că în bar s-a lăsat liniște, băieții dau drumul instrumentelor concomitent, ieșind o furtună de acorduri ritmate, asemenea muzicii irlandeze, sub numele de „Descînt”. Acestea este dezlegat în-să de versurile melodiei „Epitaľ”, asemenea unui foc stins de furtună. Chiar dacă este cel de-al doilea bis, tot „Bună seara, doamnelor și domnilor” ne rămîne salut și piatră de temelie, băieții dînd impresia ca nu ar vrea să ne lase să fredonăm singuri melodiile, în lipsa lor. Asemenea haiducilor care ar fura toată energia de la cei ce au și ne-ar dărui-o nouă, să o folosim în numele muzicii. ■